

Με τα μάτια στραμμένα...

Η εφημερίδα του 2^{ου} Γυμνασίου Καλυβίων

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 2^{ου} ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΑΛΥΒΙΩΝ • ΤΕΥΧΟΣ 2 • ΙΟΥΝΙΟΣ 2026

«Πως τόσος πόνος τόση ζωή πήγαν στην άβυσσο για ένα πουκάμισο αδειανό για μίαν Ελένη»

Σκίτσο της Αγγελικής Κολοκοτρώνη 1^ο βραβείο
στους Πανελλήνιους Αγώνες Τέχνης

Φωτογραφία της Μαρίνας Ταμβακολόγου
1^ο βραβείο στους Πανελλήνιους Αγώνες Τέχνης

Με τα μάτια στραμμένα...#2

Με μεγάλη χαρά σας παρουσιάζουμε το δεύτερο φύλλο της σχολικής μας εφημερίδας! Μετά το πρώτο μας βήμα και την όμορφη ανταπόκριση που λάβαμε, επιστρέφουμε με ακόμα περισσότερη διάθεση, νέες ιδέες και ενδιαφέροντα θέματα που μας αφορούν όλους.

Σε αυτό το φύλλο θα βρείτε άρθρα για τη σχολική καθημερινότητα, θέματα που μας προβληματίζουν, δημιουργικές σκέψεις, αλλά και στιγμές που αξίζει να μοιραστούμε. Η εφημερίδα μας είναι ένας χώρος όπου μπορούμε να εκφραστούμε ελεύθερα, να ανταλλάξουμε απόψεις και να δούμε το σχολείο μας μέσα από μια διαφορετική ματιά.

Ελπίζουμε αυτό το δεύτερο φύλλο να σας εμπνεύσει, να σας προβληματίσει και -γιατί όχι- να σας παρακινήσει να γίνετε μέρος της προσπάθειας. Γιατί αυτή η εφημερίδα ανήκει σε όλους μας και συνεχίζει το ταξίδι της με νέες ιδέες και ανοιχτούς ορίζοντες.

Καλή ανάγνωση!

Περιεχόμενα

Από τη Βιβλιοθήκη... στη φύση γύρω μας:

Ανακαλύπτοντας τον Κόσμο με τα Δικά μας Μάτια

Μια ξεχωριστή περιβαλλοντική δράση με τη σφραγίδα της συνεργασίας

Οι μαθητές του δήμου μας αφήνουν τα θρανία και γίνονται "ερευνητές της φύσης" σε ένα μοναδικό ταξίδι βιοποικιλότητας!

Τρεις Πρώτες Διακρίσεις στους Πανελλήνιους Αγώνες Τέχνης 2026

Στην κορυφή με έμπνευση και ταλέντο! Πρώτα βραβεία σε φωτογραφία, ζωγραφική και θέατρο για το 2^ο Γυμνάσιο Καλυβίων, που ξεχώρισε με τη δημιουργικότητά του.

Sapere Aude: Το 2^ο Γυμνάσιο Καλυβίων στο Παρίσι

Μια διαδρομή γνώσης, δημιουργίας και εμπειρίας - από την ιδέα στην πράξη

Στην «Πόλη του Φωτός», εκεί όπου γεννήθηκαν ιδέες που άλλαξαν τον κόσμο, το σχολείο μας παρουσίασε το έργο του σε διεθνές κοινό, στον χώρο La Ferme du Buisson, μετατρέποντας τη μάθηση σε ζωντανή εμπειρία.

«Το χοροστάσι»

11 χρόνια πορείας, 11 χρόνια χορού, παράδοσης και μνήμης. Από τα βήματα της καρδιάς μας μέχρι τα σοκάκια της Σμύρνης: Το "Χοροστάσι" επιστρέφει, χορεύει με τη μνήμη και μας προσκαλεί σε ένα ταξίδι παράδοσης που δεν σταματά ποτέ!»

3^ο Μαθητικό Θεατρικό Φεστιβάλ

Η σκηνή ανήκει στους μαθητές! Επτά σχολεία, δεκάδες μαθητές και αμέτρητα συναισθήματα ενώθηκαν σε μια γιορτή θεάτρου που κέρδισε το πιο δυνατό χειροκρότημα.

ΣΕΛ.

2

ΣΕΛ.

2

ΣΕΛ.

3

ΣΕΛ.

6

ΣΕΛ.

15

Από τη Βιβλιοθήκη... στη φύση γύρω μας:

Ανακαλύπτοντας τον Κόσμο με τα Δικά μας Μάτια

Μια ξεχωριστή περιβαλλοντική δράση με τη σφραγίδα της συνεργασίας

Πού μπορεί να συναντήσει κανείς μια αφρικανική μαργαρίτα, μια πεταλούδα «κόκκινο ναύαρχο» ή μια κομψή λευκοσουσουράδα; Η απάντηση δε βρίσκεται μόνο στις σελίδες των βιβλίων, αλλά γύρω μας: στον κήπο, στο πάρκο, στο κοντινό άλσος και στις ακτές μας.

Με αυτό το σκεπτικό, **οι μαθητές του 1ου και**

- **1ο Γυμνάσιο Καλυβίων:** Μελέτησε τη βιοποικιλότητα του **Πάνειου Όρους**.
- **2ο Γυμνάσιο Καλυβίων:** Ερευνήσε τον βυθό του **Λαγονησίου** (Θεατράκι-Θέρμη), εστιάζοντας στα πολύτιμα λιβάδια Ποσειδωνίας.
- **Γυμνάσιο Σαρωνίδας:** Διερεύνησε το **αστικό άλσος** δίπλα στο σχολείο του.

Βιωματική Εμπειρία και Τέχνη

Η εκδήλωση δεν περιορίστηκε σε απλές ομιλίες. Στον χώρο οργανώθηκαν **βιωματικά εργαστήρια** όπου οι επισκέπτες είχαν την ευκαιρία να γίνουν για λίγο ερευνητές, παρατηρώντας δείγματα μέσα από **φορητά μικροσκόπια και στερεοσκόπια**. Η κορύφωση της δημιουργικότητας ήρθε με τη δημιουργία ενός **μεγάλου χαρτοπανό**, όπου αποτυπώσαμε με ζωγραφιές την ομορφιά του φυσικού περιβάλλοντος της περιοχής μας.

Η Φιλοσοφία της Παρατήρησης

«Παρατηρώ σημαίνει στέκομαι, περιμένω, δίνω χρόνο, ενεργοποιώ όλες μου τις αισθήσεις.» Αυτή η φράση της υπεύθυνης του προγράμματος, κ. Λυδίας Αλαγιάννη, συνοψίζει όλη την εμπειρία μας. Σε μια εποχή γεμάτη οθόνες και γρήγορες πληροφορίες, εμείς επιλέξαμε να δώσουμε χρόνο στη φύση. Μάθαμε να αποκωδικοποιούμε

Κάτι Περισσότερο από μια Απλή Παρουσίαση

Αυτή η δράση αποτέλεσε μια **ουσιαστική εμπειρία μάθησης**. Σε μια εποχή όπου συχνά παρατηρούνται φαινόμενα ανορθολογισμού και παραπληροφόρησης, η επαφή μας με την έρευνα, την παρατήρηση και την τεκμηριωμένη γνώση ενισχύει την **κριτική μας σκέψη** και καλλιεργεί μια βαθύτερη σχέση με την επιστήμη και το περιβάλλον.

Η εκδήλωση ανέδειξε τη σημασία της συνεργασίας μεταξύ σχολείων και φορέων, αλλά και τον ρόλο της βιβλιοθήκης ως ζωντανού πυρήνα γνώσης και έμπνευσης. Πάνω απ' όλα, όμως, ανέδειξε τη δική μας φωνή. Με ενθουσιασμό και υπευθυνότητα, αποδείξαμε ότι μπορούμε να γίνουμε **ενεργοί πολίτες και υπερασπιστές του φυσικού κόσμου** γύρω μας.

Συνεχίζουμε τη βόλτα μας στη φύση και στη γνώση έτοιμοι να λύσουμε τον επόμενο γρίφο του κόσμου μας!

τα «κείμενα» του περιβάλλοντος και να αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως **οργανικό κομμάτι ενός θαυμαστού συνόλου**.

2ου Γυμνασίου Καλυβίων και του Γυμνασίου Σαρωνίδας συμμετείχαμε σε μια ξεχωριστή περιβαλλοντική δράση που διοργάνωσε η **Δημοτική Βιβλιοθήκη Καλυβίων**, μέλος του «**Δικτύου των 8 Βιβλιοθηκών**». Η βιβλιοθήκη έγινε για μας η «μυστική πόρτα» που οδηγεί στη χαρά της εξερεύνησης.

Γινόμαστε Επιστήμονες στην Πράξη

Από τον περασμένο Νοέμβριο γίναμε «παρατηρητές» και «επιστήμονες των πολιτών» (citizen scientists). Ακολουθώντας τα βήματα

μεγάλων φυσιοδιφών, όπως ο Κάρολος Δαρβίνος, περπατήσαμε στη φύση, συλλέξαμε δείγματα και ξεκλειδώσαμε τα μυστικά του τόπου μας.

Την Πέμπτη 26 Μαρτίου 2026 στο Αμφιθέατρο του Δημαρχιακού Μεγάρου Σαρωνικού παρουσιάσαμε τις εργασίες μας:

Τρεις Πρώτες Διακρίσεις στους Πανελλήνιους Αγώνες Τέχνης 2026

Σημαντικές διακρίσεις πέτυχε το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων στους Πανελλήνιους Αγώνες Τέχνης 2026, έναν θεσμό που φέρνει κάθε χρόνο κοντά μαθητές από όλη την Ελλάδα και την ομογένεια, με κοινό σημείο τη δημιουργική έκφραση.

Οι Αγώνες πραγματοποιήθηκαν από τις 12 έως τις 14 Φεβρουαρίου 2026 στα Εκπαιδευτήρια Ε. Μαντουλίδη, στη Θέρμη Θεσσαλονίκης. Σε ένα περιβάλλον υψηλών απαιτήσεων, οι συμμετέχοντες παρουσίασαν έργα στο θέατρο, τη ζωγραφική, τη φωτογραφία, τη μουσική, το βίντεο και την ποίηση.

Το σχολείο μας ξεχώρισε κατακτώντας τρία Πρώτα Βραβεία σε ισάριθμες κατηγορίες, επιβεβαιώνοντας τη δυναμική παρουσία του στον χώρο της καλλιτεχνικής δημιουργίας.

1° Βραβείο Θεάτρου

«Τρωάδες» του Ευριπίδη

Η θεατρική ομάδα του σχολείου παρουσίασε τις «Τρωάδες» του Ευριπίδη, ένα διαχρονικό αντιπολεμικό έργο. Με λιτή αλλά ουσιαστική σκηνική προσέγγιση και έντονη συναισθηματική φόρτιση οι μαθήτριες ανέδειξαν τον πόνο των ηττημένων και τη φρίκη του πολέμου, κερδίζοντας την αναγνώριση της κριτικής επιτροπής.

Συμμετείχαν οι μαθήτριες: Ρομίνα Άλλα, Αγγελική Κολοκοτρώνη, Κάλια Κολυβά, Αγγελική Νάνου, Αλίκη Σκιαδά, Έλενα Σουρουπιδου, Μαρία Φραγκίσκου, Μαρίλια Φραγκοπούλου
Υπεύθυνες καθηγήτριες: Στέλλα Κόλλια, Αφροδίτη Σιάσιου

1° Βραβείο Ζωγραφικής

Αγγελική Κολοκοτρώνη

Στη ζωγραφική η Αγγελική Κολοκοτρώνη απέσπασε το 1ο βραβείο με ένα έργο εμπνευσμένο από τον στίχο του Γιώργου Σεφέρη «ένα πουκάμισο αδειανό».

Η σύνθεσή της, με έντονο συμβολισμό, αποτυπώνει μορφές που κινούνται σε έναν εύθραυστο κόσμο, όπου η απουσία γίνεται κυρίαρχο στοιχείο και μετατρέπεται σε ισχυρή παρουσία.

1° Βραβείο Φωτογραφίας

Μαρίνα Ταμβακολόγου

Στην κατηγορία της φωτογραφίας, η Μαρίνα Ταμβακολόγου διακρίθηκε με το έργο «Μνήμη χωρίς σώμα».

Η εικόνα, με κεντρικό στοιχείο ένα άδειο πουκάμισο, αποδίδει με λιτό και ποιητικό τρόπο το θέμα της απώλειας, δημιουργώντας μια έντονη αντίθεση ανάμεσα στη γαλήνη του τοπίου και στο ανθρώπινο βίωμα.

Πέρα από τα βραβεία

Το κοινό θεματικό πλαίσιο του διαγωνισμού, εμπνευσμένο από τον στίχο του Σεφέρη, έδωσε την αφορμή στους μαθητές να προσεγγίσουν ζητήματα όπως ο πόλεμος, η μνήμη και η ανθρώπινη ευθύνη.

Οι διακρίσεις αυτές αποτελούν όχι μόνο σημαντική επιτυχία για το σχολείο, αλλά και απόδειξη ότι η τέχνη μπορεί να αποτελέσει ουσιαστικό πεδίο έκφρασης και σκέψης στη σχολική ζωή.

Θερμά συγχαρητήρια σε όλες τις μαθήτριες και τις εκπαιδευτικούς που συνέβαλαν σε αυτή την επιτυχία.

Συντακτική ομάδα:

Αλίκη Σκιαδά, Αδμαντία-Νικολέτα Μαγκαφά, Αγγελική Μπαρμπάρη, Μαρία-Ολίβια Φραγκοπούλου, Ελένη Σουρουπιδου, Μαρία Φραγκίσκου, Μαρίνα-Ειρήνη Ταμβακολόγου, Αγγελική Κολοκοτρώνη, Αγγελική Νάνου, Καλλιόπη Κολυβά, Ρομίνα Άλλα, Γιάννης Κοντογιάννης.

Υπεύθυνες καθηγήτριες:

Αφροδίτη Σιάσιου, Ευαγγελία Μπορμπαντωνάκη

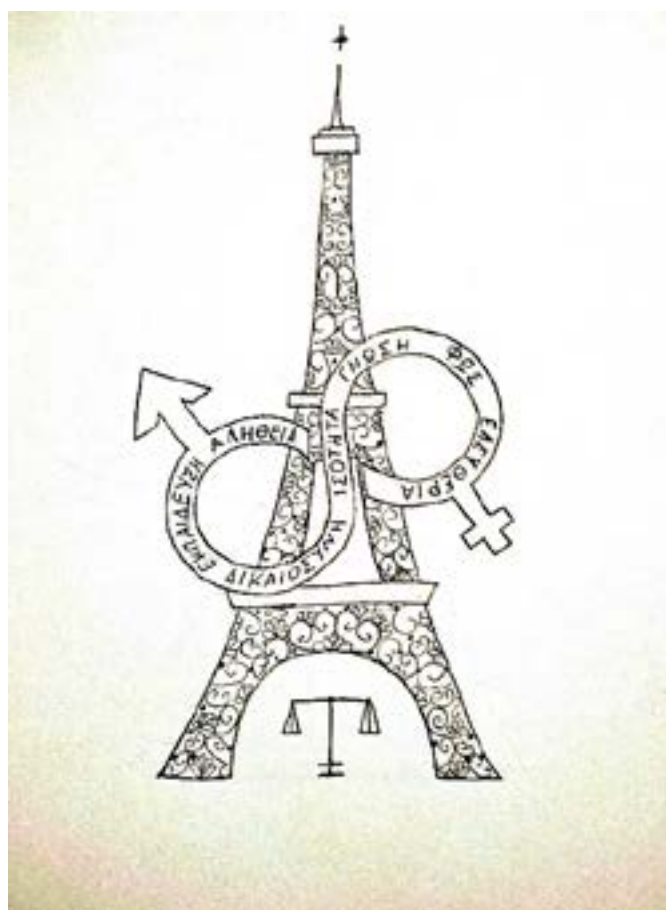
Sapere Aude:

Το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων στο Παρίσι

Μια διαδρομή γνώσης, δημιουργίας και εμπειρίας – από την ιδέα στην πράξη

Μετά από τρεις ιδιαίτερα επιτυχημένες συμμετοχές στα Διεθνή Μαθητικά Συνέδρια της ELEMASYN, η φετινή μας παρουσία στο 5ο Διεθνές Μαθητικό Συνέδριο στο Παρίσι (5–9 Μαρτίου 2026) αποτέλεσε την τέταρτη κατά σειρά συμμετοχή του σχολείου μας, συνεχίζοντας μια παράδοση που έχει πλέον εδραιωθεί. Πατώντας στην εμπειρία των προηγούμενων χρόνων —και με κάποιους από εμάς να έχουμε ήδη ζήσει τη μοναδική αυτή εμπειρία— προχωρήσαμε με ακόμη μεγαλύτερη ωριμότητα, συνεργασία και δημιουργικότητα.

Ξεκινήσαμε την προετοιμασία μας νωρίς, ήδη από τον Μάιο της προηγούμενης σχολικής χρονιάς, με την κατάθεση της αίτησης συμμετοχής. Από την πρώτη στιγμή, το μήνυμα του συνεδρίου, **«Sapere Aude» – «Τόλμα να γνωρίζεις»**, λειτούργησε για εμάς ως έμπνευση και κινητήρια δύναμη. Δεν θέλαμε απλώς να συμμετάσχουμε· θέλαμε να δημιουργήσουμε κάτι ουσιαστικό, σύγχρονο και βαθιά συνδεδεμένο με τις αξίες της εποχής μας.

Σύντομα γίναμε μια ομάδα 35 μαθητών και μαθητριών της Β' και Γ' Γυμνασίου. Δε λειτούργησαμε ως απλοί συμμετέχοντες, αλλά ως μια ζωντανή κοινότητα μάθησης. Μέσα από συζητήσεις, ανταλλαγή ιδεών και συλλογική διερεύνηση, επιλέξαμε το θέμα της εργασίας μας: **«Οι γυναίκες στην εποχή του Διαφωτισμού»**.

Μελετώντας τον Διαφωτισμό, κατανοήσαμε τη σημασία του ως ενός κινήματος που προώθησε την ελευθερία, την κριτική σκέψη και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ταυτόχρονα, όμως, συνειδητοποιήσαμε ότι η συμβολή των γυναικών σε αυτή την εποχή συχνά παραμένει λιγότερο ορατή. Έτσι, επιλέξαμε συνειδητά να αναδείξουμε αυτή τη «σιωπηλή» πλευρά της ιστορίας, δίνοντας φωνή σε γυναίκες που έζησαν, σκέφτηκαν και διεκδίκησαν.

Η προετοιμασία μας ήταν πολύπλευρη και απαιτητική. Χωριστήκαμε σε ομάδες, αναλαμβάνοντας διαφορετικούς ρόλους, αλλά λειτουργώντας πάντα ως ένα σύνολο:

- Στην **θεατρική ομάδα**, δημιουργήσαμε και παρουσιάσαμε το πρωτότυπο **δρώμενο «Οι γυναίκες στον καθρέφτη του Διαφωτισμού»**, ενώ η ομάδα κινηματογράφου κατέγραψε και επιμελήθηκε την κινηματογραφική του αποτύπωση.

- Στην **ομάδα ψηφιακών εφαρμογών**, σχεδιάσαμε ένα εικονικό μουσείο, αξιοποιώντας σύγχρονα ψηφιακά εργαλεία.

- Στην **ομάδα έρευνας και τεκμηρίωσης**, συγκεντρώσαμε και επεξεργαστήκαμε το ιστορικό υλικό.

- Στην **ομάδα εικαστικών και δημιουργίας**, αποδώσαμε τις ιδέες μας μέσα από έργα τέχνης, διαδραστικά παιχνίδια και πολυτροπικές παρουσιάσεις.

Η διαδικασία δεν ήταν πάντα εύκολη. Αντιμετωπίσαμε δυσκολίες ωστόσο, μέσα από αυτές μάθαμε να συνεργαζόμαστε, να ακούμε ο ένας τον άλλον και να προχωράμε μαζί. Σταδιακά, είδαμε το έργο μας να αποκτά μορφή και τα επιμέρους κομμάτια να ενώνονται σε ένα ολοκληρωμένο αποτέλεσμα.

Και έπειτα... ήρθε το Παρίσι.

Βρεθήκαμε στην «Πόλη του Φωτός», σε έναν τόπο που συνδέεται άμεσα με τις ιδέες που μελετήσαμε. Στον χώρο **La Ferme du Buisson** παρουσιάσαμε το έργο μας μπροστά σε ένα διεθνές κοινό.

Στη σκηνή ζωντανέψαμε πέντε γυναικείες μορφές: τη μάνα, τη μαθήτριά, την καλλιτέχνη, την αγρότισσα και τη ράφτρα. Μέσα από τους μονολόγους τους αποδώσαμε τους κοινωνικούς περιορισμούς, τις εσωτερικές συγκρούσεις αλλά και την επιθυμία για ελευθερία και ισότητα.

Η παράσταση κορυφώθηκε με την εμφάνιση της Olympe de Gouges, μιας εμβληματικής μορφής του Διαφωτισμού. Μέσα από τη φωνή της νιώσαμε ότι η ιστορία συνομιλεί με το παρόν. Τα λόγια της για τα δικαιώματα των γυναικών αντήχησαν ξανά, αποδεικνύοντας πόσο επίκαιρα παραμένουν.

Η συγκίνηση ήταν ακόμη μεγαλύτερη, καθώς η παρουσίασή μας πραγματοποιήθηκε στις **8 Μαρτίου, Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας**, προσδίδοντας ιδιαίτερο συμβολισμό στη δράση μας.

Παράλληλα, δημιουργήσαμε και το εικονικό μας μουσείο, **«Οι ιδέες που άλλαξαν τον κόσμο»**, ένα τρισδιάστατο ψηφιακό περιβάλλον περιήγησης. Το μουσείο, μαζί με το βίντεο της παρουσίασής μας που επιμελήθηκε η ομάδα κινηματογράφου, δεν παρουσιάστηκαν στον χώρο του συνεδρίου, αλλά κατατέθηκαν προκειμένου να συμπεριληφθούν στα επίσημα πρακτικά και να είναι διαθέσιμα σε ένα ευρύτερο ευρωπαϊκό κοινό.

Ωστόσο, η εμπειρία μας δεν περιορίστηκε στις παρουσιάσεις.

Γνωρίσαμε το Παρίσι, περπατήσαμε στους δρόμους του, επισκεφθήκαμε σημαντικά σημεία και ήρθαμε σε επαφή με έναν διαφορετικό πολιτισμό. Μέσα από αυτές τις εμπειρίες συνειδητοποιήσαμε πόσα μας ενώνουν αλλά και πόσο πλούσια είναι η διαφορετικότητα.

Μια από τις πιο αυθόρμητες και συγκινητικές στιγμές του ταξιδιού μας εκτυλίχθηκε στη Μονμάρτη. Εκεί, κάτω από

τη Sacré-Coeur χορέψαμε ελληνικούς παραδοσιακούς χορούς, όπως το χασάπικο και το πεντοζάλι. Χωρίς σκηνή, χωρίς πρόγραμμα — μόνο με ενθουσιασμό. Οι περαστικοί σταμάτησαν, μας παρακολούθησαν και μας χειροκρότησαν, κι εκείνη τη στιγμή νιώσαμε ότι δημιουργείται μια γέφυρα ανάμεσα στους πολιτισμούς. Για όλους εμάς το συνέδριο αυτό αποτέλεσε μια βαθιά βιωματική εμπειρία. Ήταν μια διαδρομή που περιλάμβανε έρευνα, κόπο, συνεργασία και δημιουργικότητα, αλλά και έντονα συναισθήματα: συγκίνηση, χαρά, άγχος και υπερηφάνεια.

Καταλάβαμε στην πράξη ότι η γνώση δεν είναι κάτι παθητικό, αλλά μια ενεργή διαδικασία που απαιτεί σκέψη, προσπάθεια και τόλμη.

Τολμήσαμε να γνωρίσουμε.

Τολμήσαμε να δημιουργήσουμε.

Τολμήσαμε να εκφραστούμε.

Sapere Aude! — Και συνεχίζουμε.

Υπεύθυνες καθηγήτριες:

Αφροδίτη Σιάσιου, Ευαγγελία Μπορμπαντωνάκη, Μαρία Σέρβου

Σκανάρετε εδώ
για να περιηγηθείτε
στο εικονικό μουσείο

Σκανάρετε εδώ
για να παρακολουθήσετε
το βίντεο
της παρουσίασής μας

Με τα μάτια στραμμένα...

Μουσική και Ραδιόφωνο:

Οι δημιουργικές δράσεις του σχολείου μας για το 2025-26

Η φετινή σχολική χρονιά ήταν γεμάτη μελωδίες και δημιουργικές πρωτοβουλίες που έδωσαν ξεχωριστό χρώμα στην καθημερινότητά μας.

Η Χορωδία και το Οργανικό Σύνολο

Για άλλη μια χρονιά, η Χορωδία και το Οργανικό μας Σύνολο (με μπουζούκι, κιθάρες, αρμόνια και τουμπελέκι) συνεργάστηκαν άψογα. Τους απολαύσαμε στις εθνικές επετείους της 28ης Οκτωβρίου και της 25ης Μαρτίου, καθώς και στη γιορτή του Πολυτεχνείου, όπου οι μαθητές έδωσαν τον καλύτερό τους εαυτό.

Μια ξεχωριστή Χριστουγεννιάτικη Συναυλία

Η πιο ξεχωριστή στιγμή της χρονιάς ήταν η μεγάλη συναυλία στο «Χριστουγεννιάτικο Χωριό» στην Πλατεία της Σαρωνίδας. Η εκδήλωση ήταν το αποτέλεσμα του Πολιτιστικού Προγράμματος «Τραγουδώντας Χριστουγεννιάτικα τραγούδια από όλο τον κόσμο», στο πλαίσιο του οποίου οι μαθητές ερεύνησαν διεθνείς παραδόσεις και, σε συνεργασία με τη Χορωδία του σχολείου, παρουσίασαν ένα υπέροχο μουσικό αποτέλεσμα. Το κοινό μάς υποδέχτηκε με ενθουσιασμό και το θερμό του χειροκρότημα ήταν η καλύτερη επιβράβευση. Υπεύθυνες του προγράμματος ήταν οι καθηγήτριες κ. Χρυσάφω Διαγουρτά και κ. Κατερίνα Αγγελοπούλου.

Σάρωσε τον QR κώδικα με το κινητό σου για να παρακολουθήσεις αποσπάσματα από τη χριστουγεννιάτικη συναυλία.

Σάρωσε τον QR κώδικα με το κινητό σου για να παρακολουθήσεις αποσπάσματα από τη γιορτή της 28ης Οκτωβρίου

Σάρωσε τον QR κώδικα με το κινητό σου για να παρακολουθήσεις αποσπάσματα από τη γιορτή της 17ης Νοέμβρη

Σάρωσε τον QR κώδικα με το κινητό σου για να παρακολουθήσεις αποσπάσματα από τη γιορτή της 25ης Μαρτίου

Μαθητικό Ραδιόφωνο: Φωνή για το Περιβάλλον

Παράλληλα, ο Όμιλος Μαθητικού Ραδιοφώνου, υπό την καθοδήγησή της κ. Χρυσάφως Διαγουρτά, έκανε αισθητή την παρουσία του. Μια ομάδα μαθητών δημιούργησε μια δημοσιογραφική εκπομπή αφιερωμένη σε περιβαλλοντικά θέματα, η οποία μεταδόθηκε από το European School Radio με μεγάλη επιτυχία στις 20 Μαΐου 2026. Ήταν μια σπουδαία εμπειρία που μας έφερε πιο κοντά στον κόσμο της επικοινωνίας και της ενημέρωσης.

Σάρωσε τον QR κώδικα με το κινητό σου για να ακούσεις την εκπομπή μας στο European School Radio!

ΣΤΗ ΔΙΑΠΑΣΩΝ
Τετάρτη, 20 Μαΐου 2026
8:00 AM - 8:30 AM
2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΑΛΥΔΩΝ

2ο Γυμνάσιο Καλυβίων:

Ένα Τριήμερο Γεμάτο Δημιουργία

Η τελευταία εβδομάδα του Μαΐου αποτέλεσε μια ξεχωριστή στιγμή για το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων, καθώς το σχολείο μας άνοιξε τις πόρτες του στην τοπική κοινωνία μέσα από ένα τριήμερο εκδηλώσεων αφιερωμένο στη μουσική, τον χορό, τη δημιουργική έκφραση και το θέατρο.

Η αυλαία άνοιξε την Τετάρτη 27 Μαΐου στο Αμφιθέατρο Δήμου Σαρωνικού με τη μουσικοχορευτική παράσταση «Απ' τη Σμύρνη έρχομαι...». Μέσα από μουσικές, χορούς και αφηγηματικά στοιχεία, οι μαθητές παρουσίασαν ένα συμβολικό ταξίδι μνήμης και πολιτισμού, ακολουθώντας «τα βήματα της Λευκοθέας» και μεταφέροντας στο κοινό εικόνες και συναισθήματα από έναν κόσμο βαθιά ριζωμένο στην ιστορική μας μνήμη.

Τη σκυτάλη πήρε την Πέμπτη 28 Μαΐου η **παρουσίαση των Πολιτιστικών Προγραμμάτων** στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου μας. Η βραδιά ανέδειξε το πλούσιο έργο που υλοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς, παρουσιάζοντας δράσεις, έρευνες, καλλιτεχνικές δημιουργίες και πρωτοβουλίες που γεννήθηκαν μέσα από τη συνεργασία μαθητών και εκπαιδευτικών. Ήταν μια ζωντανή αποτύπωση της δημιουργικής αναζήτησης και της συλλογικής προσπάθειας που χαρακτήρισε τη φετινή χρονιά.

Το τριήμερο ολοκληρώθηκε την Παρασκευή 29 Μαΐου με τη θεατρική παράσταση «**Παραμύθι χωρίς όνομα**» του Ιάκωβου Καμπανέλλη, από τη θεατρική ομάδα του σχολείου μας «**Τα παιδιά παίζει**». Οι μαθητές, με ενέργεια, ευαισθησία και σκηνική ωριμότητα, έδωσαν ζωή σε ένα έργο διαχρονικό και βαθιά συμβολικό, κερδίζοντας το θερμό χειροκρότημα του κοινού.

Το τριήμερο αυτό αποτέλεσε την κορύφωση μιας ολόκληρης χρονιάς προσπάθειας, συνεργασίας και δημιουργικής έκφρασης. Πάνω απ' όλα, υπήρξε μια ουσιαστική ευκαιρία επικοινωνίας του σχολείου με την τοπική κοινωνία, αναδεικνύοντας τη δυναμική της μαθητικής δημιουργίας και επιβεβαιώνοντας πως το σχολείο μπορεί να είναι χώρος έμπνευσης, τέχνης και συλλογικής δράσης.

Μουσικό ταξίδι στην καρδιά της Πλάκας

Την Τετάρτη 4 Μαρτίου η Χορωδία του σχολείου μας πραγματοποίησε μια ξεχωριστή εκπαιδευτική και πολιτιστική επίσκεψη στην καρδιά της παλιάς Αθήνας, συνδυάζοντας τη μουσική με την ιστορία και την περιήγηση στον αστικό πολιτισμό.

Πρώτος σταθμός ήταν το Μουσείο Ελληνικών Λαϊκών Μουσικών Οργάνων στην Πλάκα, ένας χώρος που «ζωντανεύει» την ελληνική μουσική παράδοση μέσα από αυθεντικά εκθέματα και ήχους περασμένων εποχών. Οι μαθητές συμμετείχαν σε μια διαδραστική ξενάγηση από τους υπεύθυνους του Μουσείου, κατά την οποία γνώρισαν από κοντά παραδοσιακά όργανα, άκουσαν τις ιστορίες τους και, το σημαντικότερο, είχαν τη μοναδική ευκαιρία να τα δοκιμάσουν οι ίδιοι, βιώνοντας τη μουσική όχι μόνο ως ακροατές αλλά και ως δημιουργοί.

Η εμπειρία συνεχίστηκε με μια απολαυστική περιήγηση στη γραφική Πλάκα, κάτω από τον ανοιξιάτικο αττικό ουρανό. Η διαδρομή μας περιλάμβανε σημαντικά ιστορικά και πολιτιστικά σημεία της πόλης, όπως η Μητρόπολη Αθηνών, η Αρχαία Αγορά της Αθήνας, το Αρχοντικό των Μπενιζέλων και ο ιερός ναός Ναός Αγίου Νικολάου Ραγκαβά. Ιδιαίτερη εντύπωση προκάλεσαν τα γραφικά Αναφιώτικα, με τα λευκά σπιτάκια και τα στενά σοκάκια που θυμίζουν κυκλαδίτικο τοπίο στην καρδιά της πρωτεύουσας.

Η διαδρομή ολοκληρώθηκε με έναν περίπατο στην οδό Διονυσίου Αρεοπαγίτου, περνώντας από το επιβλητικό Μουσείο Ακρόπολης και καταλήγοντας στο εμβληματικό Ωδείο Ηρώδου του Αττικού, έναν χώρο που μέχρι σήμερα φιλοξενεί σημαντικές καλλιτεχνικές εκδηλώσεις. Τη Χορωδία μας συνόδευσαν σε αυτή τη δράση η κ. Αγγελοπούλου Κατερίνα, η κ. Καραλέκα Δήμητρα και η κ. Διαγουρτά Χρυσάφω, συμβάλλοντας καθοριστικά στην οργάνωση και την επιτυχία της ημέρας.

Ήταν μια εμπειρία γεμάτη εικόνες, ήχους και συναισθήματα, που μας έφερε πιο κοντά στην πολιτιστική μας κληρονομιά και μας άφησε όμορφες αναμνήσεις που θα μας συντροφεύουν για καιρό.

Encardia: Ένα εκρηκτικό ταξίδι στην Κάτω Ιταλία από το γήπεδο του σχολείου μας!

Στις 17 Οκτωβρίου το σχολείο μας δε θύμιζε σε τίποτα μια συνηθισμένη μέρα μαθήματος. Το γήπεδο του μπάσκετ πλημμύρισε με τους ήχους του ντεφιού και της κιθάρας, καθώς υποδεχτήκαμε το συγκρότημα **Encardia** για μια συναυλία που θα μας μείνει αξέχαστη.

Η μαγεία της γλώσσας Griko

Οι Encardia είναι γνωστοί για την αγάπη τους στην πλούσια μουσική παράδοση των ελληνόφωνων χωριών της **Κάτω Ιταλίας**. Μέσα από τα τραγούδια τους μας σύστησαν τη διάλεκτο **Griko** —τα «Γκρεκάνικα» της Απουλίας— μια γλώσσα που ακούγεται σαν αρχαία ελληνικά ανακατεμένα με ιταλική μελωδία. Ήταν μια μοναδική ευκαιρία να έρθουμε σε επαφή με έναν πολιτισμό που, αν και βρίσκεται μακριά, μοιράζεται τις ίδιες ρίζες με εμάς.

Μια γιορτή για όλους

Δεν πήρε πολύ χρόνο μέχρι ο ρυθμός να μας παρασύρει. Οι μουσικοί των Encardia, με την αστείρευτη ενέργειά τους, κατάφεραν να ξεσηκώσουν όχι μόνο τους μαθητές αλλά και τους καθηγητές μας. Το γήπεδο γέμισε παλμό, χαμόγελα και τραγούδι, αποδεικνύοντας ότι η παραδοσιακή μουσική, όταν παίζεται με τέτοιο πάθος, είναι απόλυτα σύγχρονη.

Στα βήματα της Tarantella Pizzica

Το αποκορύφωμα της ημέρας ήταν φυσικά ο χορός! Η χορεύτρια του συγκροτήματος ανέλαβε δράση και με υπομονή και κέφι μας μύησε στα βήματα της **Tarantella Pizzica**. Πρόκειται για έναν χορό γεμάτο

ένταση και συμβολισμούς, που κατάφερε να ενώσει όλο το σχολείο σε έναν μεγάλο κύκλο.

«Ήταν η πιο ζωντανή στιγμή της σχολικής χρονιάς! Χορέψαμε με την ψυχή μας», σχολίασε μαθήτρια μετά το τέλος της συναυλίας.

Η επίσκεψη των Encardia δεν ήταν απλώς μια εκδήλωση, αλλά μια γιορτή συναισθημάτων και πολιτισμού που μας θύμισε πόση δύναμη έχει η μουσική όταν ενώνει τους ανθρώπους.

Η ομάδα παραδοσιακών χορών ξανά στο σχολείο μας!

**Το «Χοροστάσι» του 2ου Γυμνασίου Καλυβίων
υποδέχεται παλιά και νέα μέλη και οι χοροί αρχίζουν!!**

Για εντέκατη συνεχόμενη χρονιά, η ομάδα παραδοσιακών χορών του σχολείου μας επιστρέφει δυναμικά και ξεκινά ξανά τις συναντήσεις της κάθε Παρασκευή μεσημέρι στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου μας, συνεχίζοντας μια παράδοση που έχει αγαπηθεί από όλη τη σχολική κοινότητα. Φέτος,

η ομάδα αριθμεί 22 μέλη, έτοιμα να γνωρίσουν, να μάθουν και να μοιραστούν τον πλούτο της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής και των χορών.

Η ομάδα παραδοσιακών χορών δεν είναι απλώς μια εξωσχολική δραστηριότητα, ένα πολιτιστικό πρόγραμμα. Είναι ένας χώρος συνάντησης, συνεργασίας και δημιουργίας, όπου οι μαθητές έρχονται σε επαφή με την πολιτιστική μας κληρονομιά και μαθαίνουν χορούς από διάφορες περιοχές της Ελλάδας. Σκοποί και ήχοι από τον μακρινό Πόντο και τη Μικρά Ασία μέχρι τη Θράκη, το Ιόνιο και την Κρήτη ηχούν στην αίθουσα και μας παρασύρουν στα βήματά τους.

Η μακρόχρονη πορεία της ομάδας αποδεικνύει τη σημασία και τη συνέχειά της. Για έντεκα χρόνια, μαθητές διαφορετικών ηλικιών συμμετείχαν, έμαθαν, διασκέδασαν και εκπροσώπησαν το σχολείο σε εκδηλώσεις και γιορτές. Έφτιαξαν έναν μεγάλο, ζεστό κύκλο γεμάτο αγάπη, σεβασμό, κατανόηση, αποδοχή και αλληλοϋποστήριξη.

Οι συναντήσεις της ομάδας ξεκινούν με όρεξη και αισιοδοξία. Τα 22 μέλη, παλιά και νέα, έχουν την ευκαιρία να συνεργαστούν, να δεθούν ως ομάδα και να εξελιχθούν, τόσο στον χορό όσο και στη συλλογική προσπάθεια. Η συμμετοχή είναι ανοιχτή σε όλους όσοι αγαπούν την παράδοση και θέλουν να τη γνωρίσουν καλύτερα.

Η επανέναρξη της ομάδας παραδοσιακών χορών αποτελεί μια όμορφη υπενθύμιση ότι το σχολείο δεν είναι μόνο χώρος μάθησης, αλλά και πολιτισμού, έκφρασης και δημιουργίας. Ευχόμαστε καλή αρχή και μια ακόμη χρονιά γεμάτη ρυθμό, παράδοση και χαμόγελα!

Λίγα λόγια για την περσινή παράσταση...

«Θέλω να χορέψω»

Η φράση αυτή μοιάζει να εκφράζει μία πρόθεση ή μια επιθυμία... Για μας, όμως, τα μέλη της ομάδας παραδοσιακών χορών του 2ου Γυμνασίου Καλυβίων, ήρθε να σημάνει κάτι πολύ περισσότερο : την παράσταση που θα έκλινε τον κύκλο των περσινών μας συναντήσεων. Μια σειρά από ατελείωτες και κοπιαστικές πρόβες γεμάτες κέφι κι αστείρευτη ενέργεια μας οδήγησαν στην 28η Μαΐου 2025, ημέρα Τετάρτη, στον

προαύλιο χώρο του σχολείου μας, όπου έλαβε χώρα η παράστασή μας.

Η μουσικοχορευτική μας παράσταση το καλοκαίρι, που στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία, ήταν για εμάς κάτι παραπάνω από μια απλή γιορτή για τη λήξη μιας ακόμη χορευτικής χρονιάς ή ένα κοινό δρώμενο με χορούς και τραγούδια. Όπως και να 'χει, σημασία δεν έχει το τι ήταν – σημασία έχει το τι έγινε και το πώς μας έκανε να νιώσουμε. Ξεκινήσαμε, λοιπόν, με ένα όραμα – να μαζέψουμε σε μια γιορτή και να συμπεριλάβουμε σε έναν μεγάλο κύκλο χορό όσους περισσότερους τόπους, όσους περισσότερους ανθρώπους και όσα περισσότερα συναισθήματα μπορούσαμε. Μουσικές, σκοποί και χοροί από κάθε τόπο και γωνιά της χώρας μας ενώθηκαν κάτω από ένα κλίμα ενθουσιασμού και γλυκιάς ανυπομονησίας. Φορεσιές, μαντήλια, γέλια, ετοιμασίες, σφιχτές ομαδικές αγκαλιές πριν βγούμε, αμέτρητα συναισθήματα και αγαπημένα πρόσωπα μαζεύτηκαν όλα μαζί και

Για λίγες ώρες νιώσαμε όλοι μας κομμάτι ενός κοινού έργου, λες και παρελθόν, παρόν και μέλλον έγιναν ένα κάτω από τα βήματά μας. Όλο το άγχος που είχαμε στην αρχή, η ανησυχία, όλη αυτή η εσωστρέφεια στην πορεία μετατράπηκαν σε ένα

συναίσθημα πραγματικά μοναδικό που δεν θα ανταλλάζαμε με τίποτα στον κόσμο, ειδικά εκείνη τη στιγμή. Οι φωνές του κόσμου, τα ζητωκραυγίσματα, τα ζωγραφισμένα πλατιά χαμόγελα στα πρόσωπα όλων και τα χέρια των συγχωρευτών μας να μας κρατούν με σιγουριά και ζεστασιά, διαμόρφωσαν μια ατμόσφαιρα υπέροχη κι ένα συναίσθημα που όμοιό του δεν υπάρχει. Όποιος το έχει ζήσει έστω μια φορά στη ζωή του το κουβαλά, πιστέψτε με, μέχρι και σήμερα σαν μια πολύτιμη αποσκευή, που δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να χάσει. Η εμπειρία αυτή ήταν συνολικά μαγική, όχι μόνο ως προς αυτό που δείξαμε στον κόσμο εκείνο το βράδυ αλλά και ως προς όλα εκείνα που συνέβησαν στα παρασκήνια, μακριά από τα μάτια του κόσμου. Οι σχέσεις που αναπτύχθηκαν, η αγάπη, η ενότητα, η συνεργασία. Η αίσθηση του εμείς, το δέσιμο, η αλληλεγγύη και γενικότερα όλο αυτό που είχε δημιουργηθεί μεταξύ μας και δεν μπορεί να εξηγηθεί με λόγια.

Είναι, βλέπετε, ορισμένες εμπειρίες που οι λέξεις, όσο πολλές κι αν είναι, πάντα είναι ανεπαρκείς για να τις περιγράψουν. Έτσι συνέβη και στην δική μας περίπτωση με αυτή την εκδήλωση και τον χορό. Εδώ δεν υπήρχαν λέξεις – υπήρχε μόνο μεράκι, πάθος, αληθινή καρδιά και συνέπεια. Και τολμώ να πω ότι θεωρώ πως όλο αυτό πέρασε στον κόσμο που μαζεύτηκε εκείνο το βράδυ να μας δει. Γιατί τελικά αυτό είναι ο χορός ή τουλάχιστον έτσι τον νιώθουμε εμείς. Διδάσκει ενότητα, αγάπη κι αφοσίωση. Γιατί συχνά οτιδήποτε δυσκολεύεται να πει το στόμα, το λέει με μεγαλύτερη άνεση η καρδιά, κι εκείνη πάντα το εννοεί. Η καρδιά πάντα εκφράζεται καλύτερα κι ο χορός είναι ένας, αν όχι ο καλύτερος, τρόπος να εκφράσει κανείς αυτό που νιώθει, μέσα από βήματα που κουβαλούν ιστορία και μουσικές που κρατούν ζωντανές μνήμες.

Κι επειδή φυσικά, πάντα ύστερα από μια επιτυχημένη εκδήλωση, υπάρχει και συνέχεια, έτσι κι εμείς δεν τελειώσαμε εκεί! Αφού ευχαριστήσαμε από καρδιάς, με τον δικό μας πάντα τρόπο, όλες εκείνες κι όλους εκείνους που με την ψυχή τους μας βοήθησαν να φτάσουμε ως εκεί, ακολούθησε κέρασμα με παραδοσιακά εδέσματα, γλυκά και αλμυρά. Και τελικά η βραδιά μας έκλεισε με μεγάλο γλέντι που στήθηκε στο προαύλιο του σχολείου με σκοπούς από όλη τη χώρα, παρασύροντας σε έναν μεγάλο, φιλόξενο κύκλο, όλους τους παρευρισκόμενους, μαθητές, καθηγητές, φίλους, γονείς και συγγενείς! Και φυσικά...δεν τελειώσαμε εδώ. Έχουμε και συνέχεια και τα επόμενα έρχονται. Να μας περιμένετε, λοιπόν, το καλοκαίρι με μια φρέσκια, πάντα ολοκαίνουρια παράσταση, για να ξαναζήσουμε όλα εκείνα που ζήσαμε πέρυσι, να θυμηθούμε ξανά, να γλεντήσουμε και πάλι με την καρδιά μας!

Μαρία Ολίβια Φραγκοπούλου,
μαθήτρια της Γ' Γυμνασίου

Λίγα λόγια για την εκπαιδευτική επίσκεψη της χορευτικής ομάδας στο Ίδρυμα Π. Γ. Ζήση...

Το χοροστάσι

Στις 3 Φεβρουαρίου 2026 τα μέλη του πολιτιστικού προγράμματος παραδοσιακών χορών του σχολείου μας, το “Χοροστάσι”, πραγματοποίησαν στα πλαίσια του προγράμματος μία εκπαιδευτική επίσκεψη στο ίδρυμα Πέτρου Γ. Ζήση στο Χαλάνδρι και εκεί μας υποδέχτηκαν η Γενική Γραμματέας του Ιδρύματος κ. Κατσουλιέρη Κατερίνα και ο χοροδιδάσκαλος κ. Στέφανος Μουστάκης.

Αρχικά, μας μίλησαν για την ιστορία του κτηρίου και τον ιδρυτή Πέτρο Γ. Ζήση που δεν κατάφερε να δει τελειωμένο το κτίσμα (1974) καθώς ο ίδιος πέθανε έναν χρόνο πριν. Αφού μας ξενάγησαν στις αίθουσες του κτηρίου, μας ενημέρωσαν για το περιεχόμενο και τη λειτουργία τους καθώς και για την προσφορά και το έργο του ιδρύματος όλα αυτά τα χρόνια. Στόχος του Ιδρύματος είναι να διαφυλάξει και να μεταλαμπαδεύσει την πολύτιμη παραδοσιακή κληρονομιά μας : τη μουσική, τους χορούς, τις φορεσιές. Το Ίδρυμα διατηρεί μια τεράστια συλλογή από 2.500 παραδοσιακές φορεσιές από όλη την Ελλάδα κάποιες από τις οποίες είχαμε τη χαρά να τις δανειστούμε για την καλοκαιρινή μας παράσταση πέρσι στον εξωτερικό χώρο του σχολείου μας. Ακόμα μας μίλησαν για τις χορευτικές ομάδες διαφορετικών ηλικιών των οποίων τα μέλη έρχονται ακόμα και από τον “μακρινό” Πειραιά. Ύστερα, μας έδειξαν την αίθουσα εκδηλώσεων όπου πραγματοποιούνται τα μαθήματα χορού κι εκεί μας περίμεναν πανέμορφες παραδοσιακές φορεσιές κάποιες από τις οποίες αποτελούν διαχρονικά κομμάτια χωρίς καμία φθορά επάνω τους τα οποία παρέμειναν εκθαμβωτικά μέχρι και σήμερα. Επιπλέον, υπήρχαν και κάποια στοιχεία που ήταν καινούργια σε σχέση με την υπόλοιπη φορεσιά. Η ομάδα μας είχε την ευκαιρία να φορέσει φορεσιές από τις ακόλουθες περιοχές :

• Από την Αλεξάνδρεια Ημαθίας: μία φορεσιά που περιλάμβανε το κατσούνι, το ζωνάρι, το κοντογίλεκο ή αλλιώς κοντότσι, την ποδιά και το μισοφόρι.

• Από την Επισκοπή Νάουσας : μια νυφική φορεσιά που περιλάμβανε το κουσούλι, το ζουνάρι, το καβάτι, την ποδιά, τη ζώνη με τα ασημένια κολάνια και τον σαγιά.

• Από την Επισκοπή Νάουσας : μια γαμπριάτικη φορεσιά που περιλάμβανε το βρακί, την πουκαμίσια, τις κάλτσες, το ζωνάρι

ιστορίας και της παράδοσής μας, υπενθυμίζοντας ότι ο χορός δεν είναι μόνο τέχνη αλλά και φορέας μνήμης και ταυτότητας. Η παράσταση άνοιξε με το τραγούδι «**Της Νάουσας το κάστρο**», γνωστό και ως «**Μακρυνίτσα**», που αναφέρεται στη θυσία των γυναικών της Νάουσας, οι οποίες προτίμησαν να πέσουν στα νερά του ποταμού Αράπιτσα παρά να υποδουλωθούν.

Ακολούθησε το «**Αντ' αμάν παλικάρι**» (Παπίσιος) από τη Δυτική Θράκη, ένα τραγούδι με έντονο αντιπολεμικό μήνυμα, που εκφράζει την επιλογή της αγάπης και της τέχνης απέναντι στη βία του πολέμου.

Στη συνέχεια, παρουσιάστηκε το κλέφτικο τραγούδι «**Βασίλη μ' κάτσε φρόνιμα**» (Κλειστός Αργιθέας), που αναδεικνύει το ιδανικό της ελευθερίας και τη ζωή των κλεφτών στα βουνά μέσα από την ιστορία ενός νέου που επιλέγει τον δρόμο της αντίστασης.

Ιδιαίτερη συγκίνηση προκάλεσε το τραγούδι «**Κάτω στη Ροϊδοπούλα**» (Μπαϊντούσκα Θράκης), το οποίο αποτυπώνει την αγωνία των Ελλήνων να διατηρήσουν την ταυτότητα και την πίστη τους στα χρόνια της σκλαβιάς.

Το πρόγραμμα περιλάμβανε, επίσης, το γνωστό «**Να 'τανε το '21**» (Χασάπικο), ένα τραγούδι με βαθύ ιστορικό και συμβολικό νόημα, που συνδέει τον αγώνα της Επανάστασης με νεότερες περιόδους της ελληνικής ιστορίας και την ανάγκη για ελευθερία.

Η εκδήλωση κορυφώθηκε με τον δυναμικό **Πεντοζάλη**, έναν από τους πιο εμβληματικούς κρητικούς χορούς, που συνδέεται με την Κρητική Επανάσταση και συμβολίζει την ενότητα, την αλληλοϋποστήριξη και την αποφασιστικότητα των αγωνιστών.

Τα μέλη της ομάδας με σεβασμό στην παράδοση και συνειδηση της ιστορίας απέδειξαν ότι οι νέες γενιές μπορούν να διατηρούν ζωντανή την πολιτιστική μας κληρονομιά!

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε μέσα σε κλίμα συγκίνησης και περηφάνειας, αφήνοντας σε όλους την υπενθύμιση ότι η ιστορία δεν ανήκει μόνο στο παρελθόν αλλά συνεχίζει να ζει μέσα από την τέχνη, τη μνήμη και τη συλλογική μας ταυτότητα.

Λίγα λόγια για την παράσταση που προετοιμάζουμε...

«Απ' τη Σμύρνη έρχομαι»

Μια παράσταση για τη μνήμη, την ταυτότητα και τη δύναμη να συνεχίζεις.

Την Τετάρτη 27 Μαΐου 2026 στο αμφιθέατρο του Δήμου Σαρωνικού το χορευτικό τμήμα του σχολείου μας σας προσκαλεί σε μια ξεχωριστή μουσικοχορευτική παράσταση με τίτλο «Απ' τη Σμύρνη έρχομαι».

Πρόκειται για ένα ταξίδι μνήμης και ζωής. Μια αφήγηση που ξετυλίγεται μέσα από τον χορό και τη μουσική· εκεί όπου οι λέξεις δεν επαρκούν, τα βήματα μιλούν και εκφράζουν όσα η ψυχή κουβαλά.

Κεντρική ηρωίδα της παράστασης είναι η Λευκοθέα, μια προσφυγοπούλα που αναγκάζεται να εγκαταλείψει τον τόπο της, κοντά στη Σμύρνη. Μαζί της παίρνει ό,τι πιο πολύτιμο έχει: τις μνήμες, τους ήχους και τους χορούς της πατρίδας της. Ο ξεριζωμός δεν αποτελεί το τέλος, αλλά την αρχή μιας μεγάλης πορείας.

Πρώτος σταθμός, η Μακεδονία. Εκεί, η Λευκοθέα γνωρίζει νέους ανθρώπους και δυναμικούς χορούς που εκφράζουν τη συλλογικότητα και την αντοχή. Ο χορός γίνεται τρόπος να σταθεί ξανά στα πόδια της, να ανήκει.

Η διαδρομή συνεχίζεται μέσα από την ιστορία της αδελφής της, που καταλήγει στη Χίο. Σε αυτό το νησί, οι χοροί είναι λιτοί αλλά βαθιά εκφραστικοί, γεμάτοι συναίσθημα. Η μνήμη του χαμένου τόπου συναντά τη θάλασσα και μετατρέπεται σε ρυθμό.

Επόμενος σταθμός, η Πελοπόννησος. Ένας τόπος με έντονη ιστορία και δυναμική χορευτική παράδοση. Οι χοροί της φανερώνουν δύναμη, επιμονή και συνέχεια — στοιχεία που κρατούν ζωντανή την ταυτότητα.

Το ταξίδι ολοκληρώνεται στην Κρήτη. Εκεί, η Λευκοθέα βρίσκει το νέο της σπίτι, δημιουργεί οικογένεια και ριζώνει. Οι λεβέντικοι και ελεύθεροι κρητικοί χοροί εκφράζουν τη λύτρωση και τη συμφιλίωση με το παρελθόν. Ο κύκλος κλείνει — όχι με λήθη, αλλά με μνήμη που γίνεται δύναμη.

στη μέση, το καλπάκι καθώς και το γιλέκο.

Μας παρουσίασαν και την καθημερινή φορεσιά όπου αποτελούνταν από την μπουραζάνα, το ζωνάρι και το καλπάκι. Τη συγκεκριμένη φορούσε και ο κουμπάρος. Επιπλέον, τα παπούτσια είναι γνήσια δερμάτινα που λέγονται γουρουντσάρουχα τα οποία δένουν πάνω από τις κάλτσες.

- Από τη Φλώρινα : μια φορεσιά στην οποία υπήρχαν η τραχηλιά ή αλλιώς σαλιάρια καθώς και η ποδιά, το σιγκούνι, η βαμβακερή πουκαμίσια και το μαντήλι.

- Από τη Λητή Θεσσαλονίκης : μια φορεσιά που είχε το μαντήλι, το σουργούτσι δηλαδή το πανέμορφο κόσμημα που έμπαινε στο κεφάλι, τα φλουριά, την ποδιά, την πουκαμίσια που αποτελούνταν από δύο υφάσματα, το υφαντό και το βαμβακερό όπως ακριβώς και η φούστα. Επιπρόσθετα, οι φούστες είναι διακοσμημένες με πολύχρωμες ρίγες.

Στη συνέχεια, με την καθοδήγηση του κύριου Στέφανου χορέψαμε χορούς από τη Μακεδονία και οι ήχοι από τα Χάλκινα πλημμύρισαν την αίθουσα : Χρωματιστά τσουράπια, Συρτό, Έντεκα, Ράικο και Ζάραμο!!

Τέλος, τους αποχαιρετήσαμε και, αφού τους ευχαριστήσαμε για την υπέροχη ημέρα, φύγαμε γεμάτοι με καινούργιες πληροφορίες, αναμνήσεις και με την επιθυμία να ξαναπάμε ώστε να φορέσουμε κι άλλες φορεσιές καθώς και να χορέψουμε περισσότερους χορούς!!

Αλίκη Σκιαδά,
μαθήτρια της Β' Γυμνασίου

Λίγα λόγια για τη συμμετοχή της χορευτικής ομάδας στις εορταστικές εκδηλώσεις του σχολείου μας...

Εορτασμός της 25ης Μαρτίου

Η χορευτική ομάδα του σχολείου μας τίμησε την παράδοση και την ιστορία.

Στο πλαίσιο των επετειακών εκδηλώσεων για την εθνική επέτειο της 25ης Μαρτίου η χορευτική ομάδα του σχολείου μας συμμετείχε ενεργά παρουσιάζοντας ένα πρόγραμμα παραδοσιακών χορών από διάφορες περιοχές της Ελλάδας. Μέσα από τη μουσική, την κίνηση και τη ζωντανή παρουσία των μελών της ομάδας αναδείχθηκαν σημαντικές στιγμές της

Σε κάθε σταθμό αυτού του ταξιδιού, ο χορός λειτουργεί ως γέφυρα: ενώνει ανθρώπους, διατηρεί την ιστορία και κρατά ζωντανή την ψυχή.

Σας καλούμε να ακολουθήσετε τη Λευκοθέα στο ταξίδι της. Να ακούσετε τη μουσική της μνήμης. Να νιώσετε πώς ο χορός ενώνει, θεραπεύει και συνεχίζει την ιστορία.

Σας περιμένουμε!

Υπεύθυνοι καθηγητές: Ευαγγελία Μπορμπαντωνάκη, Μαριάννα Κοντρογιάννη, Γιώργος Πατερουλάκης

Μάχη λέξεων μέχρι τέλους! Ποιος κατέκτησε την κορυφή;

Αγωνία, ανατροπές και μεγάλοι νικητές στον 6ο Διασχολικό Διαγωνισμό Ορθογραφίας

Την Κυριακή 8 Φεβρουαρίου 2026, στις 17:00, το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων φιλοξένησε τον 6ο Διασχολικό Διαγωνισμό Ορθογραφίας «Γράψ' το σωστά», συγκεντρώνοντας μαθητές από τα Γυμνάσια του Δήμου Σαρωνικού σε μια πραγματική «μάχη» λέξεων.

Στον διαγωνισμό συμμετείχαν 23 μαθητές – 15 από το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων και 8 από το Γυμνάσιο Σαρωνίδας – οι οποίοι διαγωνίστηκαν μπροστά σε κοινό, επιδεικνύοντας υψηλό επίπεδο γνώσεων, συγκέντρωση και ψυχραιμία.

Μια διαδρομή με δοκιμασίες και... δευτερές ευκαιρίες

Η δομή του διαγωνισμού κράτησε αμείωτο το ενδιαφέρον, καθώς περιλάμβανε αλληπάλληλους γύρους με εναλλαγές ζευγών, αλλά και «δευτερές ευκαιρίες» για τους διαγωνιζόμενους.

Στον Α' γύρο, οι μαθητές χωρίστηκαν σε δυάδες και μία τριάδα, από όπου προέκυψαν 12 νικητές. Οι υπόλοιποι είχαν μια δεύτερη ευκαιρία, μέσα από νέες αναμετρήσεις, από τις οποίες προκρίθηκαν ακόμη 4 μαθητές.

Στον Β' γύρο, οι 16 διαγωνιζόμενοι αναμετρήθηκαν σε ζεύγη και προέκυψαν 8 νικητές, ενώ μέσα από πρόσθετες αναμετρήσεις δόθηκε εκ νέου η δυνατότητα πρόκρισης σε 4 ακόμη μαθητές.

Η διαδικασία συνεχίστηκε με τον Γ' γύρο, όπου αναδείχθηκαν 6 νικητές, και μια ακόμη «δευτερή ευκαιρία» που ανέδειξε 2 επιπλέον διαγωνιζόμενους.

Ακολούθησαν οι προημιτελικοί και οι ημιτελικοί, με τις λέξεις να γίνονται ολοένα και πιο απαιτητικές και την αγωνία να κορυφώνεται.

Στην κορυφή

Στον μεγάλο τελικό, νικήτρια αναδείχθηκε η **Μαγκαφά Αδαμαντία Νικολέτα**, ενώ τη δεύτερη θέση κατέκτησε η **Σκοπελίτη Άννα Μαρία**. Στον μικρό τελικό για την τρίτη θέση, η **Φραγκοπούλου Μαρία – Ολίβια** επικράτησε του Κίτσου Βασιλείου, κατακτώντας την τρίτη θέση.

Αξίζει να σημειωθεί ότι και οι τρεις νικήτριες προέρχονται από το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων, επιβεβαιώνοντας το υψηλό επίπεδο προετοιμασίας των μαθητών του σχολείου.

Πέρα από τις νίκες

Ο διαγωνισμός δεν ανέδειξε μόνο νικητές, αλλά και αξίες. Όλοι οι συμμετέχοντες διακρίθηκαν για την προσπάθεια, το ήθος και την ευγενή άμιλλα που επέδειξαν.

Σε όλους απονεμήθηκαν τιμητικοί έπαινοι, ενώ στους τρεις πρώτους δόθηκαν δωροεπιταγές, προσφορά του δεκαπενταμελούς μαθητικού συμβουλίου του σχολείου.

Συνεργασίες και στήριξη

Την ευθύνη της διοργάνωσης και υλοποίησης είχαν οι φιλόλογοι: Αφροδίτη Σιάσιου, Ευαγγελία Μπορμπαντωνάκη, Δέσποινα Λιμνοπούλου, Στέλλα Κόλλια και Μαριάννα Κοντρογιάννη.

Θερμές ευχαριστίες απευθύνονται στη Διευθύντρια του Γυμνασίου Σαρωνίδας κ. Ευαγγελία Γεωργούλη, καθώς και στις φιλόλογους κ. Σπυριδούλα Σουλιώτη και κ. Έλενα Ρουμπιέ για τη συνεργασία τους.

Μια ημέρα πριν...

Ο διαγωνισμός πραγματοποιήθηκε την παραμονή της Παγκόσμιας Ημέρας Ελληνικής Γλώσσας (9 Φεβρουαρίου), προσδίδοντας έναν ιδιαίτερο συμβολισμό στη διοργάνωση και αναδεικνύοντας τη σημασία της γλωσσικής παιδείας.

Το συμπέρασμα

Η βραδιά ολοκληρώθηκε μέσα σε κλίμα χαράς και συγκίνησης, με μαθητές να αποχωρούν χαμογελαστοί και περήφανοι, δίνοντας ραντεβού για τον επόμενο διαγωνισμό.

Γιατί τελικά, η ορθογραφία δεν είναι απλώς κανόνες — είναι προσπάθεια, επιμονή και αγάπη για τη γλώσσα. Και αυτά τα παιδιά το απέδειξαν με τον καλύτερο τρόπο.

Μάντυ Μαγκαφά
Μαθήτρια της Β' Γυμνασίου

Αναμνήσεις από το “Kids Festival Mesogeia 2025” Όταν ο Στίβος Γέμισε με τη Φωνή του Σχολείου μας!

Κοιτάζοντας πίσω στις **26 Σεπτεμβρίου 2025**, η μνήμη μας γυρίζει σε μια από τις πιο ζωντανές και συναρπαστικές ημέρες της σχολικής μας χρονιάς. Ήταν η ημέρα που **23 μαθητές και μαθήτριες** του σχολείου μας άφησαν για λίγο τα θρανία και βρέθηκαν στον στίβο, συμμετέχοντας στο Διασχολικό Πρωτάθλημα **“Kids Festival Mesogeia 2025”**.

Η «Κινητήριος Δύναμη» πίσω από την Ομάδα

Τίποτα από όλα αυτά δεν θα είχε πραγματοποιηθεί χωρίς την πρωτοβουλία και το μεράκι της γυμνάστριάς μας, της κ. Ζωής Πρεκατέ. Εκείνη ήταν που οργάνωσε με κάθε λεπτομέρεια την επίσκεψη, προετοίμασε τους αθλητές μας στις προπονήσεις και στάθηκε δίπλα τους σε κάθε εκκίνηση και κάθε άλμα. Με την καθοδήγησή της, μας θύμισε ότι η μεγαλύτερη νίκη είναι η προσπάθεια, η ομαδικότητα και το ήθος που δείχνουμε μέσα στα γήπεδα.

Οι Στιγμές που Ξεχώρισαν

Οι μαθητές μας δοκίμασαν τις δυνάμεις τους στα **80μ.**, στα **1000μ.**, στο **Άλμα εις μήκος** και στη ρίψη **Vortex**. Η κερκίδα δονούταν από τα χειροκροτήματα και οι επιδόσεις μας ήταν κάτι παραπάνω από εντυπωσιακές:

Χρυσές Διακρίσεις (1η Θέση):

- Ο **Γκιάστας Ιάσων** έκοψε πρώτος το νήμα στα 1000μ. (Γ'1).
- Ο **Δημητρίου Μάρκος** «πέταξε» στην πρώτη θέση στο Άλμα εις μήκος (Γ'1).
- Η **Χουσιάδη Ευαγγελία** εντυπωσίασε με τη ρίψη της στο Vortex (Γ'4).

Ασημένιες Διακρίσεις (2η Θέση):

- Η **Γκανά Δανάη** (1000μ. - Α'1).
- Η **Χατζηβασιλείου Στυλιανή** (Άλμα εις μήκος - Α'3).
- Ο **Εφαπλωματάς Παναγιώτης** (1000μ. - Γ'2).
- Ο **Νικολουζάκης Ιωάννης** (Άλμα εις μήκος - Γ'4).

Χάλκινες Διακρίσεις (3η Θέση):

- Ο **Γάτσας Αναστάσιος** (Vortex - Α'1).
- Η **Ντελή Βεραμίνη** (Άλμα εις μήκος - Α'2).
- Ο **Κίτσος Βασίλειος** (80μ. - Γ'2).
- Ο **Τσαβαρής Γεώργιος** (Άλμα εις μήκος - Γ'4).

Η Δύναμη της Συμμετοχής

Ο αθλητισμός, όμως, δεν είναι μόνο το βάθρο. Είναι η επιμονή να τερματίσεις και η χαρά του να αγωνίζεσαι με τους φίλους σου. Πολλά συγχαρητήρια αξίζουν στους μαθητές μας που κατέλαβαν την **4η θέση**: Φώσκολου Αλεξάνδρα, Ρούσσου Αναστασία, Αλεφραγκή Βασίλη, Ευθυμιάδη Ηλία, Κανελλόπουλο Αθανάσιο και Κόδρο Γεώργιο.

Την ομάδα μας συμπλήρωσαν επάξια με την προσπάθειά τους οι: Ράμα Υβόνη (5η), Αποστολίδη Αρσινόη (6η), Καφούρου Ελεονώρα (8η), Νίκα Σπυριδούλα (9η), Φώσκολου Ανδριάνα (10η) και Λάμπρου Μαρία (14η).

Επιστρέφοντας στο σχολείο, οι τσάντες μας μπορεί να είχαν μετάλλια, αλλά οι καρδιές μας ήταν γεμάτες από αναμνήσεις και το πνεύμα του “Kids Festival”. Και του χρόνου με την ίδια ορμή!

«Ψωμί, Τριαντάφυλλα και Γέλιο»:

Μια ξεχωριστή βραδιά για το βιβλίο της Στέλλας Κόλλια

Σε μια ιδιαίτερα ζεστή και καλλιτεχνικά εμπνευσμένη βραδιά, που φιλοξενήθηκε στην αίθουσα τελετών του σχολείου μας, παρουσιάστηκε το βιβλίο της καθηγήτριάς μας, Στέλλας Κόλλια. Την παρουσίαση πλαισίωσε η συναυλία του συγκροτήματος **«Α-τέλεια»**, η οποία δημιούργησε μια ατμόσφαιρα γιορτής και πολιτισμού, δίνοντας μουσικό ρυθμό σε μια βραδιά αφιερωμένη στο θέατρο, τη λογοτεχνία και τον λόγο.

Το Χρονικό της Παρουσίασης

Η έναρξη της εκδήλωσης έγινε από την **Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του ΕΚΠΑ, κ. Ξένια Γεωργοπούλου**, η οποία ανέδειξε τη βαθιά σχέση της συγγραφέως με την κωμωδία. Όπως τονίστηκε, η αγάπη αυτή εκφράζεται μέσα από την αξιοποίηση των κλασικών κειμένων της αρχαίας γραμματείας, τα οποία η κ. Κόλλια μετουσίωσε σε πρωτότυπα θεατρικά έργα για τη σχολική σκηνή.

Στη συνέχεια, τον λόγο πήρε η ίδια η συγγραφέας. Με λόγο άμεσο και συγκινησιακό, η **Στέλλα Κόλλια** μοιράστηκε με το κοινό τις συνθήκες συγγραφής των έργων της, αλλά κυρίως τις προκλήσεις και τη χαρά του «ανεβάσματος» των παραστάσεων. Για εκείνη, το θέατρο γεννιέται πάνω στο σανίδι — εκεί όπου οι λέξεις αποκτούν σώμα και οι έφηβοι μαθητές μεταμορφώνονται σε πρωταγωνιστές.

Από τον Αριστοφάνη στα Ελληνόφωνα Χωριά της Κάτω Ιταλίας

Η παρουσίαση ξεκίνησε με τα δύο πρώτα έργα του βιβλίου, το **«Γυναικομάνι»** και τη **«Η λύση στη στράτα»**. Το πρώτο αποτελεί μια «πολύ ελεύθερη» απόδοση των *Εκκλησιαζουσών* του Αριστοφάνη, όπου η συγγραφέας μεταφέρει τον αρχαίο πυρήνα στο σήμερα, σχολιάζοντας την πολιτική και τη λαϊκή κουλτούρα με ευρηματικές ρίμες και καυστικό χιούμορ. Αντίστοιχα, η **«Η λύση στη στράτα»**, ένα σαφές λογοπαίγνιο πάνω στη *Λυσιστράτη*, εστιάζει στη δύναμη των γυναικείων μορφών να παρεμβαίνουν και να ανατρέπουν τα κατεστημένα. Ιδιαίτερη συγκίνηση προκάλεσε η αναφορά στη χρήση των «Γκρίκο» —του γλωσσικού ιδιώματος των ελληνόφωνων χωριών της Κάτω Ιταλίας— στο έργο **«Η λύση στη στράτα»**. Μέσω της ηρωίδας Σουζάνας, η συγγραφέας έφερε στη σκηνή μια γλώσσα που κινδυνεύει να χαθεί, συνδέοντας το σχολείο μας

με τον ελληνισμό της Απουλίας. Η κ. Κόλλια περιέγραψε την πρωτόγνωρη εμπειρία της παρουσίασης του έργου στο ιταλικό σχολείο του χωριού *Castignano dei Greci*, όπου οι Ιταλοί μαθητές υποδέχθηκαν την ελληνική αποστολή τραγουδώντας στα Γκρίκο και στο εμβληματικό *Palazzo Granafèi* στη *Sternatia*, παρουσία της προξένου κ. Antonella Mastropaolo και της προέδρου του Κέντρου *Chora-Ma*, κ. Elizabeta Indino. Η συγκίνηση των κατοίκων ήταν απερίγραπτη ακούγοντας τους μαθητές της θεατρικής ομάδας **«Τα παιδιά παίζει»** να μιλούν στα Γκρίκο, συμβάλλοντας, έτσι, έμπρακτα στη διατήρηση αυτού του μοναδικού ιδιώματος.

Όπως σημειώνεται και στο οπισθόφυλλο της έκδοσης, οι ηρωίδες αυτές δε λειτουργούν ως σύμβολα, αλλά παίρνουν σάρκα και οστά, συγκρούονται με διαχρονικά παγιωμένες αντιλήψεις και διεκδικούν την ανθρώπινη χειραφέτηση από κάθε είδους περιορισμό.

Η «Ωραία» Ελένη: Μια παρεξήγηση τριών χιλιάδων ετών

Η βραδιά κορυφώθηκε με την αναφορά στο τρίτο έργο, **«Τρωάδες Μαινάδες Ευριπίδη μελάνδες»**. Μέσα από την εισήγηση της φιλόλογου **Αφροδίτης Σιάσιου**, αναδείχθηκε η μορφή μιας Ελένης που δε θυμίζει σε τίποτα το παραδοσιακό «εξιλαστήριο θύμα» του Ομήρου ή το «αδειανό πουκάμισο» του Σεφέρη.

Η Ελένη της Στέλλας Κόλλια σπάει τη σιωπή αιώνων. Αρνείται να υπογράψει δήλωση μετάνοιας και δηλώνει με αποφασιστική ειλικρίνεια πως δεν ήταν ούτε οι θεοί ούτε ο Πάρης, αλλά η δική της ανάγκη να ορίσει τον νου και το σώμα της που την οδήγησε στις επιλογές της. Είναι η γυναίκα που γελά κατάμουτρα στους «δικαστές» της, βάζοντας τέλος σε μια παρεξήγηση τριών χιλιάδων ετών.

Τη θεατρική υπόσταση των κειμένων ζωντάνεψε η ηθοποιός και σκηνοθέτης **Μαρία Καλαθάκη**, η οποία με τις αναγνώσεις αποσπασμάτων μετέφερε στο κοινό την ένταση και το πάθος των ηρωίδων.

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με το μήνυμα ότι η τέχνη, μέσα από τη συντροφικότητα και το γέλιο —αυτόν τον «ήλιο της καθημερινής μουντάδας»— μπορεί να μας προσφέρει το «ψωμί και τα τριαντάφυλλα» που έχουμε ανάγκη.

Καλοτάξιδο το βιβλίο!

Διήμερο γνώσης, φύσης και εμπειριών στον Παρνασσό

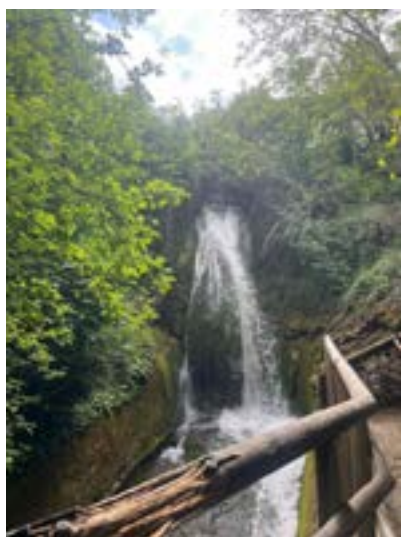
Η περιβαλλοντική ομάδα του σχολείου μας ταξίδεψε σε Δελφούς, Ιτέα, Γαλαξίδι, Αγοριανή και Λιβαδειά, επιστρέφοντας γεμάτη εικόνες, γνώσεις και αξέχαστες αναμνήσεις

Υπάρχουν κάποιες εκδρομές που δεν μένουν χαραγμένες στη μνήμη μόνο για τα μέρη που επισκεφθήκαμε, αλλά κυρίως για τα συναισθήματα και τις στιγμές που μοιραστήκαμε. Μία από αυτές ήταν και η διήμερη εκπαιδευτική εκδρομή της περιβαλλοντικής ομάδας του σχολείου μας στους Δελφούς, στην Ιτέα, στο Γαλαξίδι, στην Αράχωβα, στην Αγοριανή και στη Λιβαδειά, ένα ταξίδι γεμάτο εικόνες, εμπειρίες και αναμνήσεις που δύσκολα μπορούν να περιγραφούν με λόγια.

Το πρωί της Πέμπτης ξεκινήσαμε γεμάτοι ενθουσιασμό και ανυπομονησία, αφήνοντας πίσω τη συνηθισμένη καθημερινότητα του σχολείου. Καθώς το λεωφορείο διέσχιζε τις διαδρομές του Παρνασσού, το τοπίο άλλαζε συνεχώς μπροστά στα μάτια μας. Πυκνά έλατα, καταπράσινες πλαγιές, μικρά χωριά και δρόμοι που χάνονταν μέσα στη φύση δημιουργούσαν μια αίσθηση ελευθερίας και γαλήνης, κάνοντάς μας να νιώθουμε πως απομακρυνόμασταν όλο και περισσότερο από την ένταση της πόλης.

Περνώντας μέσα από την Αράχωβα, αντικρίσαμε έναν τόπο που έμοιαζε βγαλμένος από πίνακα ζωγραφικής. Τα πέτρινα σπίτια, τα παραδοσιακά σοκάκια και η ατμόσφαιρα του βουνού συνέθεταν μια εικόνα μοναδικής ομορφιάς. Χτισμένη στις πλαγιές του Παρνασσού, η Αράχωβα συνδυάζει την παράδοση με τη ζωντάνια, δημιουργώντας την αίσθηση πως ο χρόνος κυλά πιο αργά και πως κάθε γωνιά της κρύβει τη δική της ιστορία.

Λίγο αργότερα φτάσαμε στους Δελφούς, έναν τόπο που εδώ και αιώνες κουβαλά ιστορία, μυστήριο και πολιτισμό. Η ξενάγηση στον αρχαιολογικό χώρο αποτέλεσε μία από τις σημαντικότερες εμπειρίες της εκδρομής μας. Περπατώντας ανάμεσα στα αρχαία μνημεία και ακούγοντας ιστορίες για το Μαντείο των Δελφών, νιώσαμε σαν να ταξιδεύουμε πίσω στον χρόνο. Η θέα από τον αρχαιολογικό χώρο ήταν πραγματικά επιβλητική, καθώς ο απέραντος ελαιώνας της Άμφισσας απλωνόταν στο βάθος κάτω

από τον επιβλητικό όγκο των βουνών, δημιουργώντας ένα τοπίο που δύσκολα μπορούσε κανείς να αποχωριστεί με το βλέμμα. Στο μουσείο θαυμάσαμε σημαντικά εκθέματα και ήρθαμε ακόμη πιο κοντά στον πλούτο και τη σπουδαιότητα του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού.

Στη συνέχεια κατευθυνθήκαμε προς την Ιτέα, όπου η γαλήνη της θάλασσας ήρθε να συμπληρώσει την ομορφιά του ορεινού τοπίου που είχαμε ήδη γνωρίσει. Κατά τη διάρκεια του φαγητού μας δίπλα στο νερό, απολαύσαμε στιγμές χαλάρωσης, συζητήσεων και γέλιου, ενώ η ήρεμη ατμόσφαιρα και η θέα στον Κορινθιακό κόλπο έκαναν την εμπειρία ακόμη πιο όμορφη.

Αργότερα επισκεφθήκαμε το γραφικό Γαλαξίδι, μια μικρή παραθαλάσσια πόλη που έμοιαζε να έχει διατηρήσει αναλλοίωτη τη γοητεία της μέσα στον χρόνο, σαν να ήταν βγαλμένη μέσα από καρτ ποστάλ. Τα νεοκλασικά σπίτια, το ήσυχο λιμάνι και τα στενά σοκάκια δημιουργούσαν μια ατμόσφαιρα γαλήνης και νοσταλγίας. Περπατώντας όλοι μαζί δίπλα στη θάλασσα, νιώσαμε πως για λίγο είχαμε απομακρυνθεί από κάθε άγχος και υποχρέωση, απολαμβάνοντας απλές αλλά πολύτιμες στιγμές.

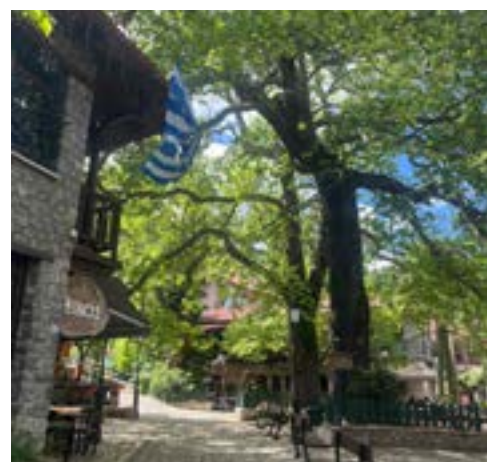
Το βράδυ επιστρέψαμε στους Δελφούς και,

αφού ξεκουραστήκαμε για λίγο, βγήκαμε βόλτα στην πόλη. Τα φωτισμένα δρομάκια, η δροσιά του βουνού και η όμορφη διάθεση όλων δημιούργησαν μία από τις πιο ζεστές στιγμές της εκδρομής. Ήταν μία από εκείνες τις βραδιές που ίσως φαίνονται απλές, όμως τελικά είναι αυτές που μένουν περισσότερο χαραγμένες στη μνήμη μας.

Την επόμενη μέρα αναχωρήσαμε για την Αγοριανή, ένα από τα πιο όμορφα χωριά του Παρνασσού. Το τοπίο εκεί έμοιαζε σχεδόν παραμυθένιο: πέτρινα σπίτια, πλακόστρωτα δρομάκια, τρεχούμενα νερά, καταρράκτες και παντού καταπράσινα δέντρα. Η επαφή με τη φύση και η καθαρή ατμόσφαιρα μάς έκαναν να νιώσουμε πως βρισκόμασταν, έστω και για λίγο, μακριά από τους γρήγορους ρυθμούς της καθημερινότητας.

Τελευταίος μας σταθμός ήταν η Λιβαδειά. Περπατήσαμε δίπλα στα νερά της Κρύας, απολαμβάνοντας τη φυσική ομορφιά της περιοχής και χαλαρώνοντας πριν πάρουμε τον δρόμο της επιστροφής. Το φυσικό τοπίο, σε συνδυασμό με τη ζωντάνια της πόλης, αποτέλεσε το ιδανικό κλείσιμο για αυτή τη μοναδική εμπειρία.

Καθοριστική συμβολή στην πραγματοποίηση της εκδρομής είχαν οι υπεύθυνες καθηγήτριες της περιβαλλοντικής ομάδας, κυρίες Κόλλια Στέλλα και Αγγελουπούλου Αικατερίνη, οι

οποίες με τη φροντίδα, την οργάνωση και τη θετική τους διάθεση συνέβαλαν ώστε αυτό το ταξίδι να μείνει αξέχαστο σε όλους μας.

Η εκδρομή αυτή δεν ήταν απλώς μία απόδραση από το σχολείο. Ήταν μια ευκαιρία να γνωρίσουμε τόπους με ξεχωριστή ιστορία και φυσική ομορφιά, να έρθουμε πιο κοντά στη φύση αλλά και μεταξύ μας. Επιστρέψαμε κουρασμένοι, αλλά γεμάτοι εικόνες, συναισθήματα και αναμνήσεις που θα μας συνοδεύουν για πολύ καιρό. Γιατί τελικά, τα πιο όμορφα ταξίδια δεν είναι μόνο αυτά που μας οδηγούν σε νέους τόπους, αλλά κι εκείνα που μας φέρνουν πιο κοντά στους ανθρώπους με τους οποίους τα μοιραζόμαστε.

Ένα ταξίδι γνώσης, πολιτισμού και εμπειριών στην καρδιά της Ισπανίας

Από τις 20 έως τις 24 Απριλίου 2026, οι μαθητές του 2ου Γυμνασίου Καλυβίων ζήσαμε μια μοναδική εκπαιδευτική εμπειρία στην Ισπανία, σε ένα ταξίδι που συνδύασε τη γνώση, την ιστορία, την τέχνη, την επιστήμη και φυσικά τη χαρά της εξερεύνησης.

Πρώτος μας σταθμός ήταν η **Μαδρίτη**, μια πόλη ζωντανή, γεμάτη χρώμα, ιστορία και πολιτισμό. Από την πρώτη κιόλας ημέρα, περπατώντας στην Πουέρτα ντελ Σολ, στην Πλάθα Μαγιόρ και στην Πλάθα ντε Εσπάνια, νιώσαμε τον παλμό της ισπανικής πρωτεύουσας. Η επίσκεψή μας στο **Βασιλικό Παλάτι** μας εντυπωσίασε με τη μεγαλοπρέπεια του και μας έδωσε την ευκαιρία να

γνωρίσουμε σημαντικές πτυχές της ισπανικής ιστορίας.

Ιδιαίτερα ξεχωριστή ήταν η εκδρομή στο **Τολέδο**! Περιηγηθήκαμε στα γραφικά σοκάκια της πόλης, θαυμάσαμε το περίφημο Αλκαθάρ, επισκεφθήκαμε το **Μουσείο Ελ Γκρέκο** και είδαμε από κοντά τον συγκλονιστικό πίνακα «*Η Ταφή του Κόμη Οργκάθ*». Ήταν μια σπάνια εμπειρία να βρισκόμαστε στον τόπο όπου έζησε και δημιούργησε ένας τόσο σπουδαίος καλλιτέχνης.

Μία από τις πιο ενδιαφέρουσες στιγμές του ταξιδιού ήταν η επίσκεψη στον **Ευρωπαϊκό Οργανισμό Διαστήματος**. Εκεί παρακολούθησαμε εκπαιδευτικό πρόγραμμα και γνωρίσαμε από κοντά τις δυνατότητες της σύγχρονης διαστημικής τεχνολογίας. Για πολλούς από εμάς, αυτή η εμπειρία αποτέλεσε πηγή έμπνευσης και άνοιξε νέους ορίζοντες σκέψης.

Η **Άβιλα** και η **Σεγκόβια** μας ταξίδεψαν στον Μεσαίωνα. Τα εντυπωσιακά τείχη της Άβιλα και το παραμυθένιο Αλκαθάρ της Σεγκόβια δημιούργησαν εικόνες που δύσκολα θα ξεχάσουμε. Ήταν σαν να περπατούσαμε μέσα στις σελίδες ενός ιστορικού βιβλίου.

Η τέχνη είχε πρωταγωνιστικό ρόλο στο ταξίδι μας. Στο **Μουσείο Πράδο** και στο **Μουσείο Reina Sofia** αντικρίσαμε αριστουργήματα που μέχρι τότε γνωρίζαμε μόνο από τα σχολικά βιβλία. Η θέα της Γκουέρνικα του Πικάσο από κοντά ήταν συγκλονιστική και μας έκανε να συνειδητοποιήσουμε πόσο δυνατά μπορεί η τέχνη να μεταφέρει ιστορικά και ανθρώπινα μηνύματα.

Η εμπειρία ολοκληρώθηκε με την επίσκεψή μας στο στάδιο Santiago Bernabéu και στο πάρκο Ρετίρο, ενώ η παρακολούθηση παραδοσιακού φλαμένκο μας έφερε σε επαφή με την ψυχή της ισπανικής κουλτούρας.

Πέρα όμως από τα αξιοθέατα και τις επισκέψεις, αυτό που θα θυμόμαστε περισσότερο είναι οι στιγμές που μοιραστήκαμε όλοι μαζί: οι συζητήσεις, τα γέλια, οι κοινές ανακαλύψεις, η συνεργασία και το αίσθημα ότι η μάθηση μπορεί να συμβεί παντού — έξω από την τάξη, μέσα από την εμπειρία.

Το ταξίδι αυτό δεν ήταν απλώς μια εκδρομή. Ήταν ένα πολύτιμο μάθημα ζωής που μας έδωσε γνώσεις, εικόνες και αναμνήσεις που θα μας συνοδεύουν για πάντα.

Υπεύθυνες καθηγήτριες: Δήμητρα Καραλέκα, Δήμητρα Καλαβρού, Μαριάννα Κοντρογιάννη, Δέσποινα Λιμποπούλου

Μάντυ Μαγκαφά, Γιάννης Κοντογιάννης

Μαθητές της Β' Γυμνασίου

Περιβαλλοντική Δράση – Το σχολείο βγαίνει στη φύση

Το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων, ως μέλος του δικτύου European Blue Schools, υλοποιεί τα τελευταία δύο χρόνια μια δυναμική περιβαλλοντική δράση, βασισμένη στο πρότυπο της επιστήμης των πολιτών. Με άξονα τη βιωματική μάθηση, η Περιβαλλοντική Ομάδα μεταφέρει τη γνώση έξω από τη σχολική αίθουσα, στο φυσικό περιβάλλον, στη Δημοτική Βιβλιοθήκη και στο εργαστήριο Φυσικών Επιστημών του σχολείου.

Η παρατήρηση της φύσης πραγματοποιείται με

Κατερίνα Αγγελοπούλου, και τους γονείς τους, πραγματοποιήσαν επίσκεψη στις Αλυκές Αναβύσσου. Εκεί, παρατήρησαν τη βιοποικιλότητα του υγροτόπου εφαρμόζοντας καλές πρακτικές πεδίου και ενισχύοντας τη σύνδεσή τους με το φυσικό περιβάλλον.

Σημαντικό σταθμό αποτέλεσε και η συμμετοχή της καθηγήτριας του σχολείου Στέλλας Κόλλια στο **1ο Forum για τα Θαλάσσια Λιβάδια**, που πραγματοποιήθηκε στο **Γαλλικό Ινστιτούτο**

τιμητική πρόσκληση να συμμετάσχουν στο forum και να παρουσιάσουν τις καλές πρακτικές που εφαρμόζουν με στόχο τη γνώση και την ευαισθητοποίηση όχι μόνο της μαθητικής αλλά και της ευρύτερης τοπικής κοινότητας γύρω από τα θαλάσσια οικοσυστήματα και ειδικότερα την προστασία της Ποσειδωνίας.

Η παρουσίαση έγινε δεκτή με ιδιαίτερο ενθουσιασμό από το κοινό, γεγονός που ενίσχυσε την πεποίθηση ότι η εκπαιδευτική αυτή πορεία κινείται προς τη

επιστημονική μεθοδολογία και με τη χρήση της εφαρμογής iNaturalist, δίνοντας στους μαθητές τη δυνατότητα να καταγράφουν και να αναγνωρίζουν είδη της τοπικής βιοποικιλότητας, συμμετέχοντας ενεργά στην καταγραφή και προστασία του φυσικού πλούτου της περιοχής τους.

Στο πλαίσιο αυτής της δράσης, οι μαθητές έχουν ήδη πραγματοποιήσει πεδία παρατήρησης στον υγρότοπο του Πεύκου, έχουν συνεργαστεί με περιβαλλοντικές ομάδες όμορων σχολείων και έχουν συμμετάσχει σε ημερίδα που διοργάνωσε η Δημοτική Βιβλιοθήκη Σαρωνικού. Παράλληλα, το σχολείο επιλέχθηκε την προηγούμενη χρονιά στο ευρωπαϊκό πρόγραμμα SHORE Open Call 2, επιβεβαιώνοντας την ποιότητα και τη συνέπεια των δράσεών του. Σημαντικός υποστηρικτής και καθοδηγητής σε αυτή την πορεία είναι το ΕΛΚΕΘΕ. Πρόσφατα, ύστερα από πρόσκληση της Μάνιας Βρανοπούλου, μέλη της ομάδας, συνοδευόμενα από την υποδιευθύντρια του σχολείου,

Ελλάδος στο πλαίσιο του προγράμματος Greek Islands Seagrass Alliance (GISA). Στο forum αναδείχθηκε η σημασία της προστασίας των λιβαδιών Ποσειδωνίας, η πρόσφατη νομοθεσία που απαγορεύει τη διέλευση μηχανοκίνητων οχημάτων στις παραλίες και την απομάκρυνση των θημάτων Ποσειδωνίας από τις ακτές, καθώς και η ανάγκη αλλαγής νοοτροπίας απέναντι στα μεσογειακά θαλάσσια οικοσυστήματα.

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στη βιωματική εκπαίδευση ως βασικό εργαλείο περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης. Η παρουσίαση της Στέλλας Κόλλια και των εργασιών των μαθητών, που υλοποιήθηκαν σε στενή συνεργασία με το ΕΛΚΕΘΕ, ανέδειξε τον τρόπο με τον οποίο το σχολείο συνδέει τη γνώση με την πράξη και απέσπασε θερμή ανταπόκριση από το κοινό.

Το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων και η περιβαλλοντική του ομάδα «**Πράσινα Λιβάδια σε Γαλανά Νερά**» ευχαρίστησαν θερμά τους διοργανωτές για την

σωστή κατεύθυνση και έδωσε νέα ώθηση για τη συνέχιση και διεύρυνση των δράσεων της ομάδας. Ξεχωριστή συγκίνηση προκάλεσε και το αγγλόφωνο βιβλίο του σχολείου, ***Minos of Posidonia Oceanica, a fairy tale that may come true!***, το οποίο ταξίδεψε στις αποσκευές των Ισπανών και Γάλλων προσκεκλημένων ομιλητών με προορισμό τη Γαλλία και την Ισπανία, μεταφέροντας μαζί του το μήνυμα των μαθητών για τη διεθνή σημασία της προστασίας των θαλάσσιων λιβαδιών.

Μέσα από τέτοιες δράσεις, οι μαθητές κατανοούν ότι η φύση δεν αποτελεί απλώς ένα τοπίο προς παρατήρηση, αλλά ένα πολύτιμο ζωντανό οικοσύστημα που χρειάζεται γνώση, φροντίδα και ενεργή προστασία. Το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων αποδεικνύει στην πράξη ότι η εκπαίδευση μπορεί να μετατραπεί σε ζωντανή εμπειρία, καλλιεργώντας την επιστημονική σκέψη, την περιβαλλοντική συνείδηση και την υπεύθυνη συμμετοχή των νέων πολιτών.

«Όταν τα ρέματα γίνονται δρόμοι και οι δρόμοι...ρέματα»

Οι μαθητές και οι μαθήτριες εκφράζουν ανησυχία, αναζητούν ευθύνες και γεννούν ελπίδα απέναντι στην κλιματική αλλαγή

Η πρόσφατη έντονη κακοκαιρία και οι πλημμύρες που έπληξαν πολλές περιοχές της χώρας, προπάντων της Αττικής, άφησαν πίσω τους καταστροφές αλλά κι έντονο προβληματισμό. Για εμάς, τους μαθητές και τις μαθήτριες, τα ακραία καιρικά φαινόμενα δεν αποτελούν, πλέον, απλώς ειδήσεις που παρακολουθούμε από απόσταση· είναι γεγονότα που μας αγγίζουν και μας κάνουν να σκεφτόμαστε σοβαρά το μέλλον του πλανήτη.

«Όταν βλέπεις εικόνες με πλημμυρισμένα σπίτια και ανθρώπους που έχασαν τις περιουσίες τους κι ακόμη και την ίδια τους τη ζωή, συνειδητοποιείς πόσο ευάλωτοι είμαστε!», αναφέρει μια μαθήτρια της Γ' Γυμνασίου σε ελεύθερη συζήτηση στην τάξη με θέμα την πρόσφατη κακοκαιρία. Ένας άλλος μαθητής συμπληρώνει: «Η κλιματική αλλαγή δεν είναι κάτι αφηρημένο. Τη ζούμε μέσα από ακραία φαινόμενα που γίνονται όλο και πιο συχνά».

Πολλοί μαθητές εκφράζουν τον φόβο και την ανασφάλειά τους. «Ανησυχώ για το αν αυτά τα φαινόμενα θα χειροτερεύσουν», λέει μια μαθήτρια. «Σκέφτομαι το μέλλον μας και αναρωτιέμαι αν θα μπορέσουμε να ζήσουμε σε έναν κόσμο ασφαλή και ισορροπημένο». Άλλοι τονίζουν ότι η κλιματική κρίση επηρεάζει και την ψυχολογία των νέων: «Νιώθουμε άγχος, γιατί μοιάζει σαν να κληρονομούμε προβλήματα που δε δημιουργήσαμε εμείς».

Παράλληλα, έντονος είναι κι ο προβληματισμός για τις ευθύνες. «Δεν φταίει μόνο η φύση», επισημαίνει ένας μαθητής. «Οι ανθρώπινες παρεμβάσεις και η αδιαφορία για το περιβάλλον παίζουν μεγάλο ρόλο.» Μια ομάδα μαθητριών προσθέτει: «Χρειαζόμαστε σοβαρές αποφάσεις από τους αρμόδιους, αλλά και αλλαγή νοοτροπίας από όλους μας.»

Ωστόσο, μέσα στην ανησυχία υπάρχει και ελπίδα. «Πιστεύω ότι δεν είναι αργά να αλλάξουμε τα πράγματα», λέει μια μαθήτρια. «Αν ενημερωθούμε σωστά και αναλάβουμε δράση, μπορούμε να προστατεύσουμε το περιβάλλον». Πολλοί μαθητές αναφέρουν ότι η αλλαγή ξεκινά από τις μικρές καθημερινές πράξεις: «Ανακύκλωση, εξοικονόμηση ενέργειας, λιγότερη σπατάλη — όλα αυτά έχουν σημασία».

Η σχολική κοινότητα μπορεί επίσης να παίξει ενεργό ρόλο. «Το σχολείο μπορεί να γίνει χώρος ευαισθητοποίησης και δράσης», τονίζει ένας μαθητής. «Μέσα από περιβαλλοντικά προγράμματα και συνεργασία μπορούμε να στείλουμε ένα ηχηρό μήνυμα».

Η πρόσφατη κακοκαιρία λειτούργησε ως προειδοποίηση, αλλά και ως αφορμή για σκέψη και αλλαγή. Οι μαθητές και οι μαθήτριες δεν θέλουμε απλώς να φοβόμαστε για το μέλλον· θέλουμε να γίνουμε μέρος της λύσης. Γιατί το μέλλον του πλανήτη είναι άμεσα συνδεδεμένο με το δικό μας μέλλον.

Οι «Τρωάδες» μας ταξίδεψαν, μας συγκλόνισαν και, τελικά, μας χάρισαν την πιο όμορφη στιγμή μας στους Αγώνες Τέχνης της Θεσσαλονίκης. Αυτό το πρώτο βραβείο ανήκει σε ολόκληρη την ομάδα, σε κάθε παιδί που έδωσε την ψυχή του πάνω στη σκηνή, για να ζωντανέψουμε αυτόν τον θρήνο που μεταμορφώθηκε σε κραυγή ελπίδας. Ένα τεράστιο «ευχαριστώ» στις δύο καθηγήτριές μας! Υπήρξαν η πυξίδα μας σε αυτό το απαιτητικό αλλά μαγικό ταξίδι, οι άνθρωποι που μας δίδαξαν να σκάβουμε βαθιά μέσα μας και να ανακαλύπτουμε την αλήθεια των ηρώων μας. Κυρίες, σας ευχαριστούμε που πιστέψατε στο δικό μας «μαζί».

Φεύγουμε με την καρδιά γεμάτη, κρατώντας αυτή τη διάκριση ως την πιο γλυκιά υπενθύμιση ότι η τέχνη μπορεί να μας ενώνει και να μας αλλάζει για πάντα. Αυτή την ευκαιρία που μας δόθηκε να παρουσιάσουμε αυτό το έργο θα τη θυμάμαι με ευγνωμοσύνη για πάντα — όχι επειδή καταφέραμε να κερδίσουμε, αλλά γιατί γίναμε ένα με το έργο και δεθήκαμε αληθινά μαζί του. Νιώσαμε κάθε ελπίδα που υπήρχε μέσα σε αυτές τις γυναίκες, κάθε πόνο και κάθε θλίψη που βίωσαν μέσα σε εκείνα τα βασανιστικά χρόνια.

Ρομίνη Άλλα

Οι Αγώνες Τέχνης της Θεσσαλονίκης, στους οποίους είχαμε την ευτυχία να συμμετάσχουμε φέτος, ήταν για μένα κάτι πολύ περισσότερο από έναν απλό διαγωνισμό. Ήταν ένα ταξίδι στον μαγευτικό κόσμο του θεάτρου — κάτι αξέχαστο και μοναδικό, μια εμπειρία που θα μείνει για πάντα χαραγμένη στην καρδιά μου.

Μέσα από τους αγώνες αυτούς και το έργο που παρουσιάσαμε, άρχισα να βλέπω τον κόσμο αλλιώς: να πονάω, να προβληματίζομαι βαθιά, να αναλογίζομαι, να νιώθω... Έμαθα καλύτερα και δέθηκα περισσότερο με ανθρώπους που αγαπώ· συγκινήθηκα, γέλασα με την ψυχή μου, έκλαψα. Γνώρισα το θέατρο πιο ουσιαστικά, σε όλο του το μεγαλείο, και το αγάπησα περισσότερο από ποτέ.

Τα συναισθήματά μας τη στιγμή της νίκης, οι σχέσεις που χτίστηκαν μεταξύ μας, οι σφικτές ομαδικές αγκαλιές λίγο πριν βγούμε στη σκηνή και τα λεπτά που βρεθήκαμε πάνω στο σανίδι, όλα μαζί συνθέσαν ένα συναίσθημα μοναδικό — ανεπανάληπτο, που δεν θα το αντάλλαζα με τίποτα στον κόσμο, ειδικά εκείνη τη στιγμή.

Ήταν, συνολικά, μια εμπειρία μαγική, που οι λέξεις, όσες κι αν είναι, δεν επαρκούν για να την περιγράψουν σε κάποιον που δεν είχε την ευκαιρία να τη ζήσει. Αυτό, όμως, που μπορώ να πω με βεβαιότητα είναι πως το θέατρο είναι ένα ξεχωριστό ταξίδι, ικανό να αναστήσει την ψυχή και να σε διδάξει, μέσα από την πορεία του, να σέβεται, να συνεργάζεσαι και να αγαπάς με όλη σου την καρδιά.

Μαρίλια Φραγκοπούλου

Η εμπειρία μου από τους Αγώνες Τέχνης στη Θεσσαλονίκη δεν ήταν απλώς ωραία... ήταν πραγματικά φανταστική! Παρακολούθησαμε εξαιρετικές παραστάσεις και διευρύνσαμε τις γνώσεις μας πάνω στον κόσμο του θεάτρου.

Πέρα όμως από αυτό, ζήσαμε αξέχαστες στιγμές με την ομάδα μας: γελάσαμε, συγκινηθήκαμε, κλάψαμε και βιώσαμε συναισθήματα που δύσκολα περιγράφονται με λόγια, χάρη σε αυτή τη μοναδική εμπειρία.

Αγγελική Κολοκοτρώνη

Μια συγκλονιστική εμπειρία που μου χάρισε πολύτιμες αναμνήσεις που θα φυλάω σαν θησαυρό για πάντα!

Αλίκη Σκιαδά

Δεν είναι τυχαίο που πολλοί λένε πως το θέατρο και οι τέχνες δεν είναι μόνο ένα ψυχαγωγικό βοήθημα, αλλά και μια ευκαιρία μάθησης. Όχι αυτή τη μάθηση την οποία τη μαθαίνει κανείς από παλιά βιβλία ή σε σχολικά θρανία, αλλά αυτή που τη μαθαίνει με τη βοήθεια, την εμπειρία και τη ψυχή.

Η εμπειρία μου στους αγώνες τέχνης ήταν μια αξέχαστη στιγμή της ζωής μου. Όχι για το πρώτο βραβείο, όχι για το “Μπράβο” και το “συγχαρητήριο”, αλλά για το πόσες γνωριμίες, χαρές και συγκινήσεις περάσαμε όλοι σαν ομάδα. Αυτές οι τρεις μέρες μου έμαθαν κάτι που δεν μου έμαθαν τα βιβλία μου. Μου έμαθαν τη συνεργασία, τη συντροφικότητα, την αλληλεγγύη, την υποστήριξη. Εκείνες τις μέρες ήταν λες και τα γέλια μας ακούγονταν παραπάνω και τα δάκρυα μας έρρεαν περισσότερο. Αλλά νιώσαμε τόσο ασφαλείς που δε μας πείραξε. Δε μας πείραξαν οι αναποδιές, οι δυσκολίες, γιατί ξέραμε ότι ό,τι και να γινόταν θα το αντιμετωπίζαμε μαζί. Ξέρετε, όταν ήμουν μικρή, δε πίστευα ποτέ πως το όνειρο μου θα ήταν να παίζω και να τραγουδάω και να χορεύω πάνω σε μια σκηνή. Αλλά από ένα σημείο και μετά αυτή η φωτιά μέσα μου δυνάμωσε. Και πραγματικά χαίρομαι που δεν την έσβησα πριν καταλάβω το ποσό χαρούμενη με κάνει.

Στο τέλος της ημέρας δε θα θυμόμαστε το πόσα “μπράβο” μας είπαν, ή το πόσα πράγματα αγοράσαμε και πόσα βραβεία κερδίσαμε. Θα θυμόμαστε, όμως, πόσο γελάσαμε στο αεροπλάνο. Θα θυμόμαστε πόσα παιδιά γνωρίσαμε και πόσες φιλίες κάναμε. Θα θυμόμαστε το ξύπνημα στις 4 το πρωί για να ετοιμαστούμε. Θα θυμόμαστε το συγκίνηση, τα δάκρυα, τα χαμόγελα, την αγάπη. Παιδιά είμαστε. Και παιδιά θα μείνουμε όσο κάνουμε αυτό που αγαπάμε. Ακόμα και αν μπορούσα να γράψω βιβλία για όλη την εμπειρία μας αυτές τις 3 μέρες, δε θα μου έφταναν ούτε 10 τόμοι. Και όταν έρθουν στιγμές που θέλουμε να τα παρατηρούμε, να κλαίμε και να απελπιζόμαστε, θα θυμόμαστε το βλέμμα που μοιραστήκαμε σε αυτή τη τελευταία υπόκλιση... και θα σηκώσουμε ξανά το κεφάλι και θα προχωρήσουμε.

Έλενα Σουρουπιδου

Όταν ήμουν μικρότερη, δεν πίστευα ότι θα ασχοληθώ ποτέ με το θέατρο, αφού δεν μου άρεσε. Οι Αγώνες Τέχνης όμως στη Θεσσαλονίκη με έκαναν να το αγαπήσω πραγματικά.

Στους Αγώνες δεν πέρασα απλώς καλά... πέρασα υπέροχα! Ήταν μία από τις καλύτερες εμπειρίες της ζωής μου, συνδεδεμένη πια άρρηκτα με το θέατρο. Παλιότερα φοβόμουν να ανέβω στη σκηνή, όμως, εκεί γνωρίσαμε πολλά παιδιά που ασχολούνται με το θέατρο και μου έδωσαν τη δύναμη να το τολμήσω και να δώσω τον καλύτερό μου εαυτό. Όλα τα παιδιά ήταν απίστευτα υποστηρικτικά, ενώ κάποιοι μας ζήτησαν ακόμη και αυτόγραφα — κάτι που μου έδωσε μια ξαφνική και μεγάλη ώθηση στην αυτοπεποίθησή μου.

Παρακολούθησαμε υπέροχες παραστάσεις και με την ομάδα μου ζήσαμε μοναδικές στιγμές: γελάσαμε πολύ, συγκινηθήκαμε και δημιουργήσαμε αναμνήσεις που θα

μείνουν αξέχαστες. Μέσα από τους Αγώνες το θέατρο μπήκε βαθιά στην καρδιά μου. Κατάλαβα πόσο όμορφο είναι να παίζεις, να γνωρίζεις νέους ανθρώπους, να μοιράζεσαι δυνατές στιγμές, να αγκαλιάζεστε ως ομάδα και, πάνω απ' όλα, να δένεσαι ουσιαστικά με αυτό που κάνεις.

Με τη Θεσσαλονίκη νιώθω ένα ιδιαίτερο δέσιμο· είναι μια πόλη που αγαπώ πολύ και κάθε φορά που βρίσκομαι εκεί αισθάνομαι σαν να ζω κάτι σχεδόν εξωπραγματικό. Σε συνδυασμό με το θέατρο, που έχω αγαπήσει τόσο βαθιά, όλα έμοιαζαν σαν ένας μικρός παράδεισος.

Όσο βρισκόμασταν εκεί, τα συναισθήματα διαδέχονταν το ένα το άλλο, χαρίζοντάς μας διαφορετικές και μοναδικές εμπειρίες. Αυτή η ανεπανάληπτη θεατρική εμπειρία θα μείνει για πάντα μέσα στην καρδιά μου. Τα λόγια δεν αρκούν για να περιγράψω όσα ένιωσα εκείνο το τριήμερο, μαζί με όλα τα παιδιά και τις καθηγήτριές μας που μας στήριξαν και μας βοήθησαν τόσο πολύ να φτάσουμε σε αυτή τη νίκη. Για να καταλάβει πραγματικά κάποιος πόσο όμορφα περάσαμε, θα έπρεπε να είναι εκεί.

Νιώθω τεράστια χαρά που έζησα αυτή τη μοναδική στιγμή μαζί με την ομάδα μου.

Ο μπαμπάς μου μου έλεγε πάντα πως, όταν αγαπάς κάτι πραγματικά, όπως το θέατρο, πρέπει να το κάνεις με όλη σου την καρδιά· αλλιώς, αν το κάνεις χωρίς αγάπη, το κάνεις αγγαρεία. Τότε δεν καταλάβαινα τι εννοούσε. Τώρα όμως ξέρω — γιατί το ένιωσα μέσα από το θέατρο που αγαπώ τόσο πολύ.

Αγγελική Νάνου

Οι Αγώνες Τέχνης για μένα δεν ήταν απλώς μια διοργάνωση, αλλά ένα ταξίδι στον κόσμο της δημιουργικότητας και της έκφρασης. Όσον αφορά στις «Τρωάδες», ήταν ένα έργο γεμάτο συναισθήματα και συμβολισμούς, που μας έκαναν να νιώσουμε πόνο, θλίψη, αλλά και μια μικρή ελπίδα που θα παραμένει πάντα αναμμένη μέσα μας.

Η συνολική εμπειρία στη Θεσσαλονίκη θα μου μείνει αξέχαστη. Οι αμέτρητες φωτογραφίες θα μου θυμίζουν τις όμορφες στιγμές που ζήσαμε κι αυτή η γλυκιά νοσταλγία θα με ταξιδεύει πίσω στον χρόνο. Μαζί με όλα τα κορίτσια και τις καθηγήτριες περάσαμε υπέροχα· οι λέξεις είναι φτωχές για να το περιγράψουν. Μέσα από τις πρόβες μάθαμε να συνεργαζόμαστε και να εκφράζουμε τον αληθινό μας εαυτό, ενώ παράλληλα δημιουργήσαμε ισχυρούς δεσμούς και φιλίες που θα κρατήσουν μια ζωή.

Η αγάπη μας για το θέατρο, η έμπνευση που μας πρόσφεραν οι καθηγήτριές μας και η πολύτιμη στήριξή τους είναι αυτά που μας οδήγησαν στην πρώτη θέση. Κάθε στιγμή στη Θεσσαλονίκη έγινε μέρος μιας μοναδικής εμπειρίας — μνήμες άρρηκτα συνδεδεμένες με την παρουσία και τη στήριξή τους, γιατί χάρη σε εκείνες μας δόθηκε αυτή η ξεχωριστή ευκαιρία. Σας ευχαριστούμε πολύ!

Μαρία Φραγκίσκου

Οι Αγώνες Τέχνης ήταν μια αξέχαστη εμπειρία για εμένα και για όλες μας. Μάθαμε πώς είναι να παίζεις στη σκηνή, ποιες είναι οι διαδικασίες που απαιτούνται για να δημιουργηθεί μια παράσταση, αλλά και τα συναισθήματα που βιώνουν οι ηθοποιοί. Δεν αφηγούμαστε απλώς μια ιστορία· τη νιώθουμε και την αποδίδουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Έτσι, είχαμε την ευκαιρία να μεταδώσουμε τα συναισθήματά μας στο κοινό, μαζί με σημαντικά και διαχρονικά μηνύματα. Πάνω απ' όλα, όμως, δεθήκαμε περισσότερο ως ομάδα και περάσαμε υπέροχα. Νιώθω πολύ τυχερή που είχα την ευκαιρία να είμαι μέλος μιας τέτοιας ομάδας.

Κάλλια Κολουβά

Η Πιο Γλυκιά Μέρα του Σχολείου

Στις 22 Δεκεμβρίου 2025 στο σχολείο μας πραγματοποιήθηκε το καθιερωμένο Χριστουγεννιάτικο μπαζάρ. Φέτος, όπως κάθε χρόνο, μας έδωσε μια ξεχωριστή εμπειρία, γεμάτη γέλιο, αρώματα, μουσική, και μια εύθυμη ατμόσφαιρα που έκανε μικρούς και μεγάλους να χαμογελούν.

Στήθηκαν τρεις πάγκοι, όλοι διαφορετικοί, αλλά με έναν κοινό στόχο! Ποιος είναι αυτός; Να γεμίσουν το σχολείο με αγάπη και χριστουγεννιάτικο πνεύμα, κάτι που τελικά κατάφεραν.

Ο πάγκος της περιβαλλοντικής ομάδας έκανε μεγάλη εντύπωση με κοσμήματα, διακοσμητικά και λαχταριστά γλυκίσματα, αλλά και βιβλία με περιβαλλοντικό περιεχόμενο (όπως «Ο Μίνως της Ποσειδωνίας»).

Ο πάγκος του εκπαιδευτικού προγράμματος «Εμείς και το Σύμπαν» ήταν εξίσου εντυπωσιακός. Είχε γλυκά και αλμυρά φαγητά, πανετόνε, κοσμήματα, χειροποίητες διακοσμητικές κολοκύθες και γούρια.

Ο πάγκος του εκπαιδευτικού προγράμματος «Οι ιδέες που άναψαν τον κόσμο» ήταν γεμάτος γλυκίσματα, όπως μπισκότα, κέικ, μελομακάρονα και κουραμπιέδες, καθώς και αλμυρά εδέσματα. Τέλος, περιείχε γούρια, ημερολόγια, χειροποίητα διακοσμητικά και κορνίζες.

Λοιπόν, τι μας χάρισε αυτή η φανταστική εκδήλωση; Μια μέρα που θα μείνει αξέχαστη σε όλους και πιθανότατα 1 κιλό παραπάνω!

Ραντεβού την επόμενη φορά,

Μην τη χάσετε!

Αγγελική Μπαρμπαρή
Μαθήτρια της Β΄ Γυμνασίου

Γιατί συνεχίσαμε;

Γιατί δεν σταματήσαμε να παίζουμε όταν άρχισε να βρέχει; Οι μαθήτριες της θεατρικής ομάδας απαντούν και μοιράζονται τη δική τους εμπειρία από τη σκηνή του Αρχαίου Θεάτρου της Μεσσήνης.

Κατά τη διάρκεια της παράστασής μας στο Φεστιβάλ Αρχαίου Δράματος στη Μεσσήνη, ξεκίνησε να βρέχει. Στην αρχή δε δώσαμε πολλή σημασία, αλλά η βροχή άρχισε να δυναμώνει. Παρ' όλα αυτά, δε σταματήσαμε, γιατί νιώσαμε τόσο πολύ το έργο, που οι καιρικές συνθήκες δεν είχαν καμία σημασία. Τόσο ο χώρος όπου βρισκόμασταν όσο και το κοινό που μας παρακολουθούσε χωρίς να φεύγει, μας έκαναν να ξεχάσουμε τη βροχή και να παίζουμε το έργο με την καρδιά μας. Ήταν κάτι που το θέλαμε πολύ καιρό και δε θα αφήναμε τη βροχή να μας εμποδίσει να το απολαύσουμε!

Αγγελική Κολοκοτρώνη

Η παρουσίαση της παράστασής μας, Τρωάδες, στο Αρχαίο Θέατρο της Μεσσήνης και η συμμετοχή μου σε αυτήν ήταν μια εμπειρία που θα με συνοδεύει για πάντα. Οι Τρωάδες, ένα έργο γεμάτο θρήνο, αξιοπρέπεια και ανθρώπινο πόνο, μας έφεραν αντιμέτωπες με συναισθήματα βαθιά και διαχρονικά. Πάνω στη σκηνή του αρχαίου θεάτρου ένιωθα πως ο χρόνος χανόταν, σαν οι φωνές μας να ενώνονταν, έστω και για λίγο, με τις φωνές ανθρώπων που στάθηκαν στον ίδιο χώρο αιώνες πριν από εμάς. Εκείνη τη στιγμή το θέατρο έμοιαζε σχεδόν ιερό, ένας τόπος όπου η ψυχή μπορεί να μιλήσει χωρίς φόβο. Και τότε άρχισε η βροχή. Στην αρχή έπεσαν λίγες σταγόνες· ύστερα όλο και περισσότερες, μέχρι που ο ουρανός άνοιξε πάνω από τη σκηνή. Καμία μας, όμως, δε σταμάτησε. Ήταν σαν η βροχή να μην ήρθε για να διακόψει την παράσταση, αλλά για να γίνει μέρος της. Έπεφτε πάνω μας σαν να κουβαλούσε τον ίδιο πόνο με τις Τρωαδίτισσες, σα να συμμετείχε κι εκείνη στον θρήνο τους. Τα ρούχα μας βάραιναν, τα χέρια και τα πόδια μας πάγωναν και στο τέλος ήμασταν όλες βρεγμένες και εξαντλημένες. Όμως, τίποτα από αυτά δεν είχε σημασία. Εκείνη τη στιγμή υπήρχαν μόνο η σκηνή, οι λέξεις του έργου και η δύναμη που μας ένωνε. Μέσα στη βροχή ένιωσα, ίσως πιο έντονα από ποτέ, τι σημαίνει θέατρο: να συνεχίζεις ακόμη κι όταν όλα γύρω σου μοιάζουν να προσπαθούν να σε σταματήσουν, γιατί αυτό που ζεις είναι μεγαλύτερο από την κούραση, το κρύο ή τον φόβο. Όταν τελείωσε η παράσταση και βρεθήκαμε όλες μαζί, βρεγμένες αλλά χαμογελαστές και περήφανες, ένιωσα πως είχαμε γίνει κάτι περισσότερο από μια θεατρική ομάδα. Είχαμε δεθεί μέσα από αυτή την εμπειρία, σαν να είχαμε μοιραστεί

ένα μικρό κομμάτι ψυχής η μία με την άλλη. Εκείνη η βραδιά μάς ένωσε με έναν τρόπο που δύσκολα περιγράφεται και μας έκανε να καταλάβουμε πως το θέατρο δεν είναι μόνο ρόλοι και σκηνές· είναι άνθρωποι που δημιουργούν, αισθάνονται και ζουν μαζί κάτι αληθινό.

Μαρίνα Ταμβακολόγου

Στην παράστασή μας έτυχε να βρέξει. Κάποιοι, ίσως, να σταματούσαν, όμως εμείς συνεχίσαμε να παίζουμε, γιατί θέλαμε να μεταφέρουμε το αντιπολεμικό μήνυμα των Τρωάδων και την ιστορία τους, την οποία δουλεύαμε τόσο καιρό. Όταν βρισκόμασταν πάνω στη σκηνή, είχαμε απορροφηθεί τόσο πολύ στους ρόλους μας, που ούτε η βροχή μπορούσε να μας σταματήσει.

Κάλλια Κολυβά

Όταν με ρωτάνε τι με κάνει χαρούμενη, τους απαντάω : να κάνω αυτό που με εκφράζει και με ικανοποιεί. Όταν, λοιπόν, μάθαμε πως θα είχαμε την ευκαιρία να συμμετάσχουμε στο Φεστιβάλ της Αρχαίας Μεσσήνης, ήταν σαν ένα όνειρο που γινόταν πραγματικότητα. Γρήγορα, όμως, ήρθε και η μέρα της παράστασης. Είχαμε ακούσει πως θα έβρεχε, αλλά επιλέξαμε να το αγνοήσουμε και να σκεφτούμε θετικά. Όσο παίζαμε, άρχισε πράγματι να βρέχει. Σίγουρα ήταν κάτι που δεν περιμέναμε. Στην αρχή μια ψιχάλα, μετά λίγο περισσότερο και

έπειτα... δυνάμωσε! Αλλά γιατί δεν σταματήσαμε; Τι ήταν αυτό που μας έκανε να συνεχίσουμε; Αν μας ρωτούσατε εκείνη την ώρα, ίσως να μην ξέραμε τι να απαντήσουμε. Βαθιά μέσα μας, όμως, ξέραμε. Η βροχή ήταν ένα εμπόδιο. Προσπάθησε να μας κάνει να λυγίσουμε, αλλά εμείς ήμασταν εκεί για να δείξουμε γιατί θεωρούμε τον εαυτό μας ικανό, γιατί το θέατρο μάς κάνει χαρούμενες και γιατί επιλέγουμε να είμαστε σε μια θεατρική ομάδα. Εκείνη τη στιγμή, το μόνο που νιώθαμε ήταν πως ήμασταν πιο δυνατές από τη βροχή: 9 κορίτσια που έκαναν αυτό που τις εκφράζει και τις γεμίζει. Στο τέλος, όμως, μας άγγιξε και το κοινό που έμεινε εκεί, παρά τις συνθήκες, και μας παρακολούθησε μέχρι το τέλος.

Ρομίνη Άλλα

Όπως θα περίμενε κανείς, η εμφάνιση μιας σταδιακά δυνατής βροχής στα μέσα μιας παράστασης θα τη διέκοπτε σίγουρα, πόσο μάλλον όταν μιλάμε

για εφηβικό θέατρο, όπως στην περίπτωση μας. Εμείς, όμως, προς έκπληξη πολλών, επιλέξαμε να μη σταματήσουμε, και ο λόγος είναι απλός, αν και στο άκουσμά του αρκετοί έμειναν έκπληκτοι. Ήταν επειδή όλοι νιώθαμε κομμάτι ενός κοινού έργου. Κρεμόμασταν όλοι από την ίδια κλωστή και δεν νιώσαμε —και πραγματικά δεν ήμασταν— ούτε για ένα λεπτό μόνοι. Λέγαμε όλοι μαζί την ίδια ιστορία. Όμως, ο λόγος δεν ήταν μόνο αυτός. Υπήρχε κι ένας άλλος, βαθύτερος. Τα συναισθήματα που μας γεννούσε εκείνος ο χώρος, η ενέργεια, ο παλμός, η ιστορία του, ήταν τόσο μοναδικά, που τίποτα δεν ήταν αρκετό για να τα χαλάσει. Εκείνη τη στιγμή υπήρχε κάτι πολύ πιο σημαντικό από μια βροχή. Υπήρχε ένα δέσιμο, μια μαγική ατμόσφαιρα, μια ιστορία που λαχταρούσε να μοιραστεί, ένα κοινό που παρακολουθούσε απτόητο. Υπήρχε μια ομάδα που στεκόταν αγέρωχη και συνέχιζε με προσήλωση αυτό που έκανε, κουβαλώντας σε κάθε της κίνηση, σε κάθε της βλέμμα, όλες τις στιγμές και όλα τα κατορθώματα που την οδήγησαν ως εκεί. Υπήρχαν μάτια, καρδιές και ψυχές γεμάτες πάθος και λαχτάρα να παίξουν σε έναν τέτοιο χώρο. Και πέρα από όλα αυτά, υπήρχε και η επιθυμία να ζήσουμε μια ξεχωριστή στιγμή. Ζούσαμε ό,τι συνέβαινε στο εκατό τοις εκατό και νιώσαμε ευγνώμονες ακόμη και για αυτή τη βροχή, που φαινομενικά πήγε να μας χαλάσει τα σχέδια, γιατί μας έκανε να συνειδητοποιήσουμε ακόμη περισσότερο πού βρισκόμασταν και τι κάναμε. Ήμασταν σε ένα θέατρο που στέκει εκεί εδώ και πάνω από 2.000 χρόνια και κρατά άφθαρτη τη μνήμη, την ιστορία και τους ανθρώπους που το αγκάλιασαν. Κι εμείς ήμασταν, πλέον και επίσημα, ένα μικρό κομμάτι αυτής της ιστορίας. Γι' αυτό το ζήσαμε στο έπακρο και δεν αφήσαμε μια μικρή αναποδιά να μας το στερήσει. Γιατί οι Τρωάδες, ένα έργο γεμάτο πόνο και οδύνη, μπορούν να παιχτούν παντού, κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Γιατί πιστεύαμε πως, εφόσον αυτοί οι άνθρωποι έχασαν τα πάντα, τους οφείλαμε αυτή την τιμή. Και θέλω να πιστεύω πως αυτό πέρασε και στον κόσμο που ήρθε να μας δει.

Μαρίλια Φραγκοπούλου

Κατά τη διάρκεια της παράστασης στο Αρχαίο Θέατρο της Μεσσήνης κληθήκαμε να παρουσιάσουμε το αρχαίο δράμα Τρωάδες του Ευριπίδη. Ο ενθουσιασμός, η χαρά και η ανυπομονησία ήταν μεγάλη. Τα πρώτα λόγια ξεχύθηκαν σε ένα θέατρο, του οποίου η ιστορία προκαλούσε δέος. Ο ήλιος από πάνω μας συνόδευε την αρχή του έργου. Στη συνέχεια, όμως, μια άστατη ανοιξιότικη μπόρα βάλθηκε να μας κόψει τη φόρα και τη ροή. Παρ' όλα αυτά, καμία δεν σταμάτησε, καμία δεν κοντοστάθηκε. Η αφοσίωσή μας ήταν τόσο μεγάλη και το πάθος που έκαιγε μέσα μας τόσο δυνατό, που όλα κυλούσαν σα να μη συνέβαινε τίποτα. Μόνο όταν η βροχή δυνάμωσε πολύ και οι τεχνικοί χρειάστηκε να αποσύρουν τα μηχανήματα, σταματήσαμε. Αυτή η ομάδα έχει κάτι μοναδικό: αγάπη και αφοσίωση που δύσκολα συναντάς. Και νιώθω ευγνώμων για όλα όσα ζούμε, αλλά και που είμαι μέρος όλων αυτών!

Αλίκη Σκιαδά

Ενώ παίζαμε την παράστασή μας στην Αρχαία Μεσσήνη, άρχισε να βρέχει, με τη βροχή να γίνεται σταδιακά καταρρακτώδης. Σε κάποιους, ίσως, φαινόταν πως η τύχη δεν ήταν με το μέρος μας. Στην αρχή, όμως, όχι μόνο δεν μας πείραξε, αλλά άρχισε να μας αρέσει. Αυτή η απαλή αρχικά βροχή έμοιαζε περισσότερο με σκηνικό εφέ παρά με πρόβλημα. Έτσι, προς έκπληξη όλων, συνεχίσαμε. Παίξαμε όλες τις σκηνές χωρίς να μιλάμε ή να κινούμαστε πιο γρήγορα. Εκείνη τη στιγμή ήταν σαν η ομάδα μας να συνδέθηκε ακόμη περισσότερο, να συγκεντρώθηκε όσο ποτέ άλλοτε και να έδωσε, για άλλη μία φορά, τον καλύτερό της εαυτό. Όχι για το τι θα έλεγαν οι θεατές. Όχι για τα μπράβο που ίσως ακολουθούσαν.

Εκείνη την ώρα, ειδικά σε έναν τόσο αρχαίο και προσεγμένο χώρο, και παίζοντας ένα έργο δυστυχώς τόσο διαχρονικό, το μόνο που μας ενδιέφερε ήταν να αφηγηθούμε όλοι μαζί μια ιστορία.

Να μεταδώσουμε ένα μήνυμα, όποιες κι αν ήταν οι συνθήκες. Ένα έργο που περιγράφει την οδύνη και τα δεινά του πολέμου άξιζε να τιμηθεί χωρίς δικαιολογίες. Και πραγματικά, αν δεν υπήρχαν τα τεχνικά προβλήματα που προκάλεσε ο καιρός, θα παίζαμε ολόκληρο το έργο χωρίς καμία περικοπή. Αυτές είναι οι στιγμές που θα θυμόμαστε για πάντα· όχι μόνο για να βλέπουμε πόσο έχουμε προχωρήσει, αλλά και για να θυμόμαστε όσα αντιμετωπίσαμε όλοι μαζί.

Έλενα Σουρουπιδού

Όταν οι καθηγήτριάς μας μάς ανακοίνωσαν ότι θα παίζαμε στο Αρχαίο Θέατρο της Μεσσήνης, σκέφτηκα πως θα ήταν απλώς άλλη μία παράσταση. Όμως, από την πρώτη στιγμή που βγήκαμε στη σκηνή, ένιωσα δέος, αμηχανία, αλλά και μια βαθιά περηφάνια που θα παίζαμε σε έναν τόσο μεγαλειώδη χώρο, φορτισμένο με τόση ιστορία.

Κάποια στιγμή άρχισε να βρέχει. Κανείς όμως δεν σταμάτησε, γιατί όλοι νιώσαμε τη δύναμη της στιγμής και γίναμε μέρος της. Ο ενθουσιασμός μας που παίζαμε σε έναν τόσο μαγευτικό χώρο όχι μόνο δεν μας λύγισε, αλλά μας ένωσε ακόμη περισσότερο ως ομάδα. Η βροχή έδινε μια άλλη διάσταση στα λόγια και στην ατμόσφαιρα. Δεν ήταν πια μόνο η ιστορία που αφηγούμασταν, αλλά και η ίδια η στιγμή που βιώναμε. Το κοινό παρέμεινε, όπως κι εμείς, κι έτσι η παράσταση συνεχίστηκε μέχρι το τέλος. Το

χειροκρότημα που ακολούθησε ήταν αυτό που μας δικαίωσε πραγματικά. Η βροχή δε στάθηκε εμπόδιο· έγινε χορός. Ήταν ο αόρατος συνοδός μας, που έντυνε με τον δικό του τρόπο τις λέξεις του έργου και τους χάριζε μια διαφορετική αλήθεια — την ίδια αλήθεια που προσπαθούσαμε να μεταδώσουμε. Έδωσε μια ξεχωριστή ένταση στην ατμόσφαιρα και ανέδειξε ακόμη περισσότερο τη δραματικότητα και τον πόνο που ταιριάζουν απόλυτα στο ύφος της τραγωδίας.

Όταν τελείωσε η παράσταση, ήμασταν όλες βρεγμένες και κρυώναμε, όμως δεν μας ένοιαζε καθόλου. Εκείνη τη στιγμή καταλάβαμε πως το θέατρο είναι κάτι ζωντανό, κάτι που γεννιέται από τη ζωή και επιστρέφει σε αυτήν. Η παράσταση εκείνη μετατράπηκε σε μια μοναδική εμπειρία, που θα θυμάμαι για πάντα.

Μαρία Φραγκίσκου

Μια ματιά πίσω από τις νότες

Μαθητές του σχολείου μας στη γενική δοκιμή της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών

Την Παρασκευή 23/1/26 οι μαθητές και οι μαθήτριες που συμμετέχουν στη Χορωδία, στον Όμιλο Μαθητικού Ραδιοφώνου και στο Πολιτιστικό Πρόγραμμα «Τραγουδώντας χριστουγεννιάτικα τραγούδια από όλον τον κόσμο» είχαν την ευκαιρία να ζήσουν μια ξεχωριστή μουσική εμπειρία στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, στο πλαίσιο εκπαιδευτικής επίσκεψης που οργανώθηκε από την καθηγήτρια Μουσικής κ. Χρυσάφω Διαγουρτά, δίνοντας στους μαθητές την ευκαιρία να γνωρίσουν από κοντά τον κόσμο της συμφωνικής μουσικής.

Εκεί παρακολούθησαν τη γενική δοκιμή της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών για τη συναυλία «Μπετόβεν – Προκόφιεφ: Από τον Προμηθέα στον Ρωμαίο και την Ιουλιέτα», με τον μαέστρο Ροντόλφο Μπαράες στο πόντιουμ.

Οι μαθητές βρέθηκαν κυριολεκτικά «πίσω από την αυλαία» μιας μεγάλης συμφωνικής ορχήστρας, παρακολουθώντας από κοντά την τελική φάση της προετοιμασίας της. Κατά τη διάρκεια της δοκιμής υπήρχαν διακοπές, παρατηρήσεις και οδηγίες του μαέστρου προς τους μουσικούς — στιγμές που συνήθως δεν βλέπει το κοινό. Αυτή η διαδικασία έκανε την εμπειρία μοναδική, καθώς τα παιδιά συνειδητοποίησαν πόση δουλειά, συνεργασία και προσήλωση απαιτείται για να γεννηθεί ένα μουσικό αποτέλεσμα υψηλού επιπέδου. Οι εντυπώσεις ήταν ενθουσιώδεις και τα συναισθήματα δυνατά. Οι μαθητές έφυγαν γεμάτοι ήχους, εικόνες και έμπνευση, έχοντας απολαύσει κάθε λεπτό αυτής της σπάνιας και αξέχαστης επίσκεψης. «Ήταν σαν να βλέπουμε πώς “χτίζεται” μια συναυλία από μέσα. Δεν ήταν απλώς ακρόαση μουσικής, αλλά ένα πραγματικό μάθημα τέχνης!»

Μαθητής του σχολείου

Δημιουργία, έκφραση και δυνατές φωνές μαθητών στη σκηνή

Στις **2 και 3 Απριλίου 2026** η καρδιά της μαθητικής δημιουργίας χτύπησε δυνατά στο **Αμφιθέατρο του ΠΕΠΑΛ Λαυρίου**. Το **2ο Γυμνάσιο Καλυβίων** και το **1ο Γυμνάσιο Λαυρίου** ένωσαν τις δυνάμεις τους συνδιοργανώνοντας το **3ο Μαθητικό Θεατρικό Φεστιβάλ**, μια γιορτή που απέδειξε ότι το σχολείο δεν είναι μόνο θρανία και εξετάσεις, αλλά και τέχνη, προβληματισμός και συνεργασία.

Για δύο ημέρες η σκηνή γέμισε με **δημιουργικότητα, προβληματισμό και νεανική ενέργεια**, καθώς 7 σχολεία με τις θεατρικές τους ομάδες παρουσίασαν **10 παραστάσεις**, με τη συμμετοχή περίπου **170 μαθητών**, ενώ περισσότεροι από **300 μαθητές-θεατές** παρακολούθησαν το φεστιβάλ.

Ένα φεστιβάλ με πολυφωνία και βάθος.

Το φετινό πρόγραμμα ήταν ένα μωσαϊκό που ένωνε το κλασικό με το σύγχρονο, το αρχαίο δράμα με το κουκλοθέατρο και την κοινωνική κριτική με την αυτογνωσία.

Η θεατρική ομάδα **«Τα παιδιά παίζει»** του **2ου Γυμνασίου Καλυβίων** παρουσίασε τις **«Τρωάδες»** του

Ευριπίδη σε μια παράσταση που συνδύασε τον κλασικό λόγο με σύγχρονες σκηνικές προσεγγίσεις.

Με πρωτότυπους ρυθμούς, έντεχνα και παραδοσιακά μουσικά στοιχεία και μια σκηνοθετική ματιά που αναζητά την ουσία πίσω από τον μύθο, η ομάδα ανέδειξε διαχρονικά ερωτήματα γύρω από τον πόλεμο, την ευθύνη και τα όρια της ανθρώπινης αντοχής και συγκίνησε τους θεατές.

Οι **«ΙΚέτιδες»** από το **ΓΕΛ Αυλώνα** έφεραν στο προσκήνιο τα φλέγοντα ζητήματα της προσφυγιάς και της ελευθερίας της επιλογής. Μέσα από τη συλλογική φωνή των Δαναΐδων η παράσταση ανέδειξε την ευθύνη της εξουσίας απέναντι στον άνθρωπο που αναζητά

προστασία. Οι μαθητές, λειτουργώντας ως ένα ενιαίο σώμα, ενσάρκωσαν τον αγώνα ενάντια στην αυθαιρεσία και διεκδίκησαν το δικαίωμα κάθε ανθρώπου να ορίζει τη ζωή του. Με μια προσέγγιση που συγκίνησε, η ομάδα ανέδειξε τη **διαχρονικότητα του μύθου**, ο οποίος συνομίλησε με το σήμερα και το δράμα του ξεριζωμού, θυμίζοντας σε όλους την ανάγκη για μια ασφαλή γωνιά στη γη.

Με σατιρική διάθεση και άφθονο χιούμορ το **1ο Γυμνάσιο Αυλώνα** προσέγγισε το διαχρονικό ζήτημα της κοινωνικής δικαιοσύνης. Στη διασκευή τους ο τυφλός θεός Πλούτος ξαναβρήκε το φως του και άρχισε να ανταμείβει μόνο τους δικαίους, ανατρέποντας την

άνιση κατανομή του πλούτου. Μέσα από τη σάτιρα οι μαθητές μίλησαν για την τιμιότητα, την αδικία και την αιώνια επιθυμία για ισότητα. Η παράσταση ανέδειξε με σαφήνεια πως το αριστοφανικό έργο παραμένει επίκαιρο, θυμίζοντας πως η αναζήτηση για μια δίκαιη κοινωνία είναι πάντα ζωντανή.

Ιστορία, κοινωνία και σύγχρονος προβληματισμός.

Ξεχωριστή θέση στο φεστιβάλ κατείχαν οι παραστάσεις του **1ου Γυμνασίου Λαυρίου**, που εντυπωσίασαν με την αξιοποίηση της τέχνης της κούκλας και της μαριονέτας.

• **«Οι Μεταλλωρύχοι»:** Μέσα από ένα πρωτότυπο έργο, οι μαθητές ταξίδεψαν το κοινό στην ιστορία του τόπου τους, από τα αρχαία μεταλλεία έως τον 20ό

αίωνα. Με χειροποίητες κούκλες η παράσταση τίμησε τη μνήμη των ανθρώπων που μόχθησαν στα έγκατα της λαυρεωτικής γης.

• **«Οι Άθλιοι»:** Βασισμένη στο αριστούργημα του Βίκτορος Ουγκώ, η παράσταση θεάτρου μαριονέτας εστίασε στη δικαιοσύνη και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Υπό την καθοδήγηση του Στάθη Μαρκόπουλου οι μαθητές κατασκεύασαν οι ίδιοι τις μαριονέτες και τα σκηνικά, δίνοντας νέα πνοή στους εμβληματικούς ήρωες του έργου.

Η θεατρική ομάδα **«Αντήχημα»** του Γυμνασίου Κερατέας συμμετείχε στο φεστιβάλ με δύο πρωτότυπα έργα που κινήθηκαν ανάμεσα στην ποίηση και τον κοινωνικό προβληματισμό.

• **«Ιθάκη. Ένα ταξίδι επιστροφής και αυτογνωσίας»:** Μια σύγχρονη ανάγνωση της Οδύσσειας, όπου το ταξίδι

της επιστροφής μετατράπηκε σε σύμβολο προσωπικής αναζήτησης και αυτογνωσίας. Η παράσταση μίλησε για τα όνειρα και τις διαδρομές του κάθε ανθρώπου, αναδεικνύοντας τον Οδυσσέα ως έναν διαχρονικό ταξιδιώτη που κατοικεί μέσα σε όλους μας.

• **«Καθρέφτης»:** Ένα δυνατό έργο για τον σχολικό εκφοβισμό που έφερε στη σκηνή θύτες, θύματα και παρατηρητές. Μέσα από τον «Καθρέφτη», η ομάδα κάλεσε το κοινό να αναμετρηθεί με τις δικές του επιλογές και τη δική του στάση, τονίζοντας πως η σιωπή ή η δράση μας διαμορφώνουν την ιστορία.

Ιδιαίτερα δυνατή ήταν η παρουσία του **6ου ΓΕΛ Αχαρνών**, με την παράσταση **«Ποιος φοβάται τις γυναίκες?»**. Το έργο ξεχώρισε καθώς τόσο το **σενάριο** όσο και η **σκηνοθεσία** έφεραν την υπογραφή μαθητή,

προσδίδοντας μια αυθεντική και νεανική ματιά σε ένα σκληρό κοινωνικό ζήτημα. Η παράσταση έδωσε φωνή σε πέντε αληθινές ιστορίες γυναικών που βίωσαν την κακοποίηση, αναδεικνύοντας με ευαισθησία τη δύναμη και την αντοχή τους. Μέσα από τη σκηνοθετική αυτή προσέγγιση, οι μαθητές προβληματίσαν το κοινό για τις κοινωνικές αδικίες και τη σημασία του να σπάει η σιωπή, διεκδικώντας χώρο για την αλήθεια και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Το **2ο ΓΕΛ Κορωπίου** δημιούργησε έναν πρωτότυπο σκηνικό κόσμο με την παράσταση **«Μουσείο των Ψυχών»**. Μέσα από επτά κινηματογραφικούς μονολόγους που επιλέχθηκαν από τους ίδιους τους μαθητές, η ομάδα συνέθεσε ένα συγκινητικό παζλ ανθρώπινων εμπειριών και τραυμάτων. Οι χαρακτήρες ζωντάνεψαν μέσα σε έναν φανταστικό χώρο-μουσείο, γεφυρώνοντας τη λεπτή γραμμή ανάμεσα στη μνήμη και την πραγματικότητα. Η παράσταση κάλεσε τον θεατή να αναμετρηθεί με την πολυπλοκότητα της ανθρώπινης ψυχής, μετατρέποντας το ατομικό τραύμα σε μια συλλογική θεατρική εμπειρία.

Το θέατρο ως πράξη ευθύνης

Το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων έκλεισε το φεστιβάλ, ολοκληρώνοντας τη διοργάνωση με το εμβληματικό **«Παραμύθι χωρίς όνομα»** του Ιάκωβου Καμπανέλλη. Οι μαθητές αντιμετώπισαν το έργο όχι ως μια απλή αφήγηση, αλλά ως μια **πολιτική πράξη**, αρνούμενοι τα «δανεικά όνειρα» και αναζητώντας την προσωπική ευθύνη. Με τόλμη και καθαρό βλέμμα η παράσταση ανέδειξε την αδράνεια, τις αυταπάτες και τα προσωπεία της εξουσίας.

Μέσα από τη συλλογική τους στάση οι μαθητές έθεσαν

το καίριο ερώτημα: ποιος γράφει τελικά την ιστορία μιας κοινωνίας;

Ήταν ένα κάλεσμα για αλήθεια και δράση, υπενθυμίζοντας πως ένας λαός οφείλει να χαράζει τη δική του πορεία χωρίς να περιμένει «θαύματα».

Ένα Ζωγτανό Κύτταρο Πολιτισμού και Δημιουργίας

Το 3ο Μαθητικό Θεατρικό Φεστιβάλ δεν ήταν απλώς μια σειρά παραστάσεων, αλλά ένας ουσιαστικός χώρος συνάντησης, έκφρασης και διαλόγου. Απέδειξε, για ακόμη μία χρονιά, ότι το σχολικό θέατρο αποτελεί έναν πολύτιμο χώρο ελευθερίας και συλλογικότητας, όπου οι έφηβοι, όταν βρίσκουν βήμα, μιλούν με τόλμη για τα μεγάλα ζητήματα: τον πόλεμο, την αδικία, τον έρωτα και την ελευθερία.

Μέσα από τη συνεργασία των σχολείων της Ανατολικής Αττικής, οι μαθητές λειτούργησαν ως δημιουργοί, ερμηνευτές και ενεργοί πολίτες. Η ποιότητα των παραστάσεων επιβεβαίωσε ότι η τέχνη στο σχολείο δεν αποτελεί πολυτέλεια, αλλά βαθιά ανάγκη: έναν τρόπο να κατανοήσουμε τον κόσμο και τον εαυτό μας.

Το φεστιβάλ αφήνει πίσω του μια σημαντική παρακαταθήκη: την απόδειξη ότι η τέχνη, όταν δίνεται στα χέρια των μαθητών, βρίσκει πάντα τον τρόπο να ανθίζει. Με τη δέσμευση ότι αυτό το βήμα έκφρασης θα παραμείνει ανοιχτό και θα ενδυναμώνεται κάθε χρόνο, αξίζουν θερμά συγχαρητήρια σε όλους τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς που έκαναν το όραμα πράξη. Ραντεβού την επόμενη χρονιά!

«Τρωάδες»: Το ταξίδι μιας παράστασης από τη σκηνή στον ιστορικό τόπο Όσα ζήσαμε από το Μαρκόπουλο έως τη σκηνή του σχολείου μας

Δεν παρουσιάσαμε απλώς μια θεατρική παράσταση. Με τις «Τρωάδες» του Ευριπίδη βιώσαμε ένα ταξίδι που ξεκίνησε ως καλλιτεχνική προσπάθεια και εξελίχθηκε σε μια βαθιά εμπειρία σκέψης, ευθύνης και συλλογικής έκφρασης. Ως θεατρική ομάδα, δε σταθήκαμε μόνο στο αποτέλεσμα της σκηνής. Μας απασχόλησε το πώς ένα αρχαίο κείμενο μπορεί να σταθεί σήμερα, να μας αγγίξει και να μιλήσει για τον κόσμο που ζούμε.

Οι σταθμοί της διαδρομής μας

Η πορεία μας ξεκίνησε στις 7 Φεβρουαρίου 2026, στο θέατρο «Περίακτοι» στο Μαρκόπουλο. Η πρόβα τζενεράλε, μπροστά σε συγγενείς και φίλους, ήταν η πρώτη μας ουσιαστική συνάντηση με το κοινό. Εκεί δοκιμάσαμε τις αντοχές μας και νιώσαμε για πρώτη φορά τη δύναμη του έργου. Στον χώρο των «Περίακτων», όμως, βιώσαμε και κάτι ακόμη πιο ξεχωριστό: την απόλυτη αμεσότητα του θεάτρου. Οι θεατές βρίσκονταν τόσο κοντά, που άκουγαν την ανάσα μας, ένιωθαν την ψυχική και σωματική μας ένταση και, σχεδόν ασυναίσθητα, μας την επέστρεφαν. Δημιουργήθηκε έτσι ένας ζωντανός διάλογος ανάμεσα στη σκηνή και το κοινό, μια αμφίδρομη ενέργεια που κορυφωνόταν σε κάθε βλέμμα, σε κάθε σιωπή, σε κάθε λέξη. Μια εμπειρία μοναδική, που μας σημάδεψε όλους.

Στις 13 Φεβρουαρίου στα Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη στη Θεσσαλονίκη, συμμετείχαμε στους Πανελλήνιους Αγώνες Τέχνης. Η απονομή του Α΄ Βραβείου δεν αποτέλεσε μόνο διάκριση, αλλά επιβεβαίωση ότι η συλλογική δουλειά, η επιμονή και η εμπιστοσύνη μεταξύ μας μπορούν να οδηγήσουν σε ουσιαστικά αποτελέσματα.

Η συνέχεια δόθηκε στις 2 Απριλίου στο αμφιθέατρο του ΠΕΠΑΛ Λαυρίου, στο 3ο Μαθητικό Θεατρικό Φεστιβάλ. Εκεί, η παράσταση απέκτησε έναν διαφορετικό παλμό: παίξαμε μπροστά σε συνομηλίκους μας και βιώσαμε το θέατρο ως ζωντανό διάλογο, ως ανταλλαγή εμπειριών και συναισθημάτων.

Η στιγμή της Αρχαίας Μεσσήνης

Η κορύφωση της διαδρομής μας ήρθε στις 23 Απριλίου 2026 στο Εκκλησιαστήριο της Αρχαίας Μεσσήνης στο πλαίσιο του 13ου Διεθνούς Μαθητικού Φεστιβάλ Αρχαίου Δράματος.

Εκεί, το θέατρο έπαψε να είναι απλώς παράσταση. Αντικρίζοντας έναν χώρο όπου η ιστορία δεν αφηγείται αλλά υπάρχει, νιώσαμε ότι το έργο επιστρέφει στον φυσικό του τόπο. Οι «Τρωάδες» δεν παρουσιάστηκαν απλώς: **αντήχησαν** μέσα σε έναν χώρο που κουβαλά μνήμη αιώνων.

Η εμπειρία ήταν για εμάς σχεδόν τελετουργική. Ο λόγος του Ευριπίδη απέκτησε άλλη βαρύτητα, το σώμα και η φωνή μας συνδέθηκαν διαφορετικά με τον χώρο, και το κοινό δεν ήταν απλώς θεατές, αλλά μέρος μιας κοινής εμπειρίας.

Για πρώτη φορά, αισθανθήκαμε ότι το αρχαίο δράμα δεν είναι κάτι που «αναπαριστούμε», αλλά κάτι που **συμβαίνει ξανά**. Η αρχιτεκτονική του χώρου ευνόησε την άμεση και βιωματική επικοινωνία ανάμεσα σε εμάς και το κοινό. Αυτή η εγγύτητα έγινε αισθητή καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης, την οποία παρακολούθησαν μαθητές από την ΚΑΝΕ, το Γυμνάσιο και το Λύκειο Αριστομένη, καθώς και γονείς και φίλοι του σχολείου μας. Το κοινό συμμετείχε με προσοχή και συγκέντρωση, δημιουργώντας μια ιδιαίτερα ζεστή ατμόσφαιρα.

Και τότε, περίπου στα μισά της παράστασης, ο καιρός άλλαξε και άρχισε να βρέχει. Ωστόσο, δεν διακόψαμε. Συνεχίσαμε με προσήλωση και εσωτερική δύναμη, διατηρώντας τον ρυθμό και την ένταση του έργου, ενώ το μεγαλύτερο μέρος του κοινού παρέμεινε στα εδώλια μέχρι το τέλος. Δεν επρόκειτο απλώς για μια πράξη ευγένειας ή επιμονής· εκείνη τη στιγμή συνέβαινε κάτι ανεπανάληπτο.

Η βροχή δε στάθηκε εμπόδιο — έγινε μέρος της παράστασης. Ένωσε το κείμενο, τον αρχαίο χώρο, την απρόβλεπτη συνθήκη, το πάθος μας και τη συγκέντρωση των θεατών σε μια σπάνια στιγμή μέθεξης. Σκηνή και κοινό γίναμε ένα. Ήταν μια εμπειρία που δεν μπορεί να επαναληφθεί με τον ίδιο τρόπο — μια στιγμή όπου το θέατρο ξεπέρασε τα όριά του και μετατράπηκε σε ζωντανό, συλλογικό βίωμα.

Η επιστροφή στη δική μας σκηνή

Ο τελευταίος σταθμός αυτού του ταξιδιού ήρθε στις 17 Μαΐου 2026, όταν οι «Τρωάδες» παρουσιάστηκαν στην ανακαινισμένη θεατρική σκηνή του σχολείου μας.

Η παράσταση αυτή είχε έναν ιδιαίτερο συμβολισμό. Δεν αποτέλεσε απλώς ακόμη μία παρουσίαση του έργου, αλλά τη ζωντανή επιβεβαίωση ενός ονείρου πολλών χρόνων: της απόκτησης μιας μόνιμης θεατρικής στέγης για το σχολείο μας.

Ο χώρος αναμορφώθηκε χάρη στην εθελοντική εργασία ανθρώπων που πίστεψαν στην αξία του σχολικού θεάτρου, ενώ ο τεχνικός του εξοπλισμός

κατέστη δυνατός μέσα από τα έσοδα της έκδοσης του βιβλίου *Αγλαΐσματα Γυναίκων*. Πρόκειται για μια συλλογική κατάκτηση που αποδεικνύει πως όταν η πίστη στη δημιουργία συναντά τη συνεργασία, τα οράματα μπορούν να αποκτήσουν σάρκα και οστά.

Παίζοντας πλέον στον δικό μας χώρο, νιώσαμε πως αυτή η διαδρομή έκλεινε με τον πιο ουσιαστικό τρόπο. Μετά το Μαρκόπουλο, τη Θεσσαλονίκη, το Λαύριο και την Αρχαία Μεσσήνη, οι «Τρωάδες» επέστρεψαν εκεί απ' όπου ξεκίνησαν: στη σχολική κοινότητα που τις γέννησε.

Η αίθουσα γέμισε ασφυκτικά από συναδέλφους, γονείς και φίλους του σχολείου. Η παρουσία τους, η συγκέντρωση και η θερμή ανταπόκρισή τους μετέτρεψαν τη βραδιά σε μια αληθινή γιορτή. Ήταν η στιγμή που καταλάβαμε πως το θέατρο δεν είναι μόνο η παράσταση· είναι ο χώρος που τη φιλοξενεί, οι άνθρωποι που τη στηρίζουν και η κοινότητα που της δίνει νόημα.

Η ταυτότητα της παράστασής μας

Σκηνοθετικά επιλέξαμε να κινηθούμε με σεβασμό προς το αρχαίο κείμενο, ενσωματώνοντας παράλληλα στοιχεία σύγχρονης θεατρικής έκφρασης. Μέσα από αυτή τη συνάντηση κλασικού και μεταμοντέρνου, προσπαθήσαμε να φωτίσουμε ερωτήματα που μας απασχόλησαν έντονα: Πού τελειώνει η υπακοή και πού αρχίζει η ευθύνη; Μπορεί ένας άνθρωπος να αντέξει το βάρος μιας απάνθρωπης εντολής;

Τα χορικά αποτέλεσαν βασικό άξονα της παράστασης. Δημιουργήσαμε πρωτότυπους ρυθμούς και δουλέψαμε πάνω σε μια μουσική γραμμή που συνδέει το παραδοσιακό με το σύγχρονο, επιχειρώντας να αναδείξουμε τη διαχρονικότητα των συναισθημάτων.

Οι «Τρωάδες» και εμείς σήμερα

Οι «Τρωάδες», γραμμένες το 415 π.Χ., παραμένουν ένα από τα πιο δυνατά αντιπολεμικά κείμενα. Επιλέγοντας να δώσει φωνή στις ηττημένες γυναίκες, ο Ευριπίδης μας αναγκάζει να δούμε την ιστορία από την πλευρά του πόνου και της απώλειας. Μέσα από τη δική μας παράσταση, αυτό το βλέμμα έγινε και δικό μας ερώτημα: Σε έναν κόσμο όπου η βία και η αδικία επανεμφανίζονται, ποιος αναλαμβάνει την ευθύνη;

Όσα κρατάμε

Από αυτή τη διαδρομή κρατάμε κάτι περισσότερο από τις παραστάσεις και τις διακρίσεις. Κρατάμε τη συλλογική εμπειρία, τη διαδικασία, την αγωνία και τη δύναμη του να δημιουργούμε μαζί.

Δεν επιδιώξαμε να δώσουμε εύκολες ή έτοιμες απαντήσεις. Επιλέξαμε, όμως, συνειδητά να θέσουμε ένα ερώτημα που μας αφορά όλους: μήπως τελικά είναι δικό μας καθήκον να νοιαστούμε;

Εμείς, η νέα γενιά, και οι λαοί ολάκεροι, που άλλοτε στεκόμαστε ως θύτες και άλλοτε ως θύματα στον ρου της ιστορίας, καλούμαστε να αναλάβουμε την ευθύνη που μας αναλογεί.

Ένα τελευταίο σχόλιο

Αν κάτι μας έμεινε πιο έντονα, είναι ότι το θέατρο μπορεί να γίνει χώρος ευθύνης.

Γιατί, τελικά: **«Τα παιδιά παίζει»...**

αλλά δεν μπορείς να κρυφτείς απ' αυτά.

Έτσι κι αλλιώς, τα ξέρουν όλα!

